

- Εκτενείς αναλύσεις για τις βουλευτικές εκλογές
- ΥΠΟΔΗΣΗ — JET
- Έκτακτοι — ΣΠΕ Αθηναίου
- Συνδικαλιστικό Κογκρέσσο
- Καπιταλιστική κρίση
- Ρώσικη επανάσταση
- Τ/κύπριοι του Νότου.

Ψήφο στην ΕΔΕΚ Αριστερη Βουλη Αριστερη Κυβέρνηση

Οι εκλογες του Δεκέβρη είναι οι εκλογές των αδιεξόδων. Ποτε προηγούμενα η Κυπριακή κοινωνία δεν βρέθηκε τόσο απόλυτα μπροστα στην αδυναμία της να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα: το εθνικό ζήτημα έχει αποτελεσματωθεί, η οικονομία παρουσιάζει σχεδόν μηδενικούς ρυθμούς ανάπτυξης, η ανεργία αρχίζει ν' απειλεί σοβαρά την εργατική τάξη.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η κρίση δεν είναι τυχαία. Η αδυναμία του καπιταλισμου να λύσει τα προβλήματα της σημερινής κοινωνίας δεν είναι αποκλειστικά κυπριακό φαινόμενο. Σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες του κόσμου, από την Αμερική ως την Σιγκαπούρη, από τη Βρετανία ως τη Νότια Αφρική, από την Ελλάδα ως τη Χιλή, η κοινωνία περνα σήμερα την πιο βαθειά κρίση στη μεταπολεμική περίοδο. Μια κρίση που δεν μπορεί να ξεπεραστεί γιατί είναι αποτέλεσμα των ίδιων των καπιταλιστικών δομών.

Η κρίση του καπιταλισμου σημαίνει και κρίση των αστικών κομμάτων. Μη μπορώντας πια να προσφέρουν οτιδήποτε στην εργατική τάξη, οι αστοι είναι αναγκασμένοι να στραφούν ενάντια στις κατακτήσεις της για να προστατέψουν τα κέρδη - τους και την κυριαρχία - τους στην εξουσία. Η συνειδητή πολιτική για το χτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, με παραπλανητική συνθηματολογία για «λιτότητα», «σωτηρία της οικονομίας» κλπ, είναι σήμερα παγκόσμιο φαινόμενο: το μόνο που μπορεί σήμερα να υποσχεθεί ο καπιταλισμός οπούδήποτε είναι ένα χειρότερο αύριο.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Είναι μπροστα σ' αυτο το πρόβλημα που βρίσκεται και η αστική τάξη της Κύπρου. Η σύντομη περίοδος της γρήγορης ανάπτυξης και των μεγάλων κερδων μετα την εισβολή έχει περάσει, η Κυπριακή βιομηχανία βρίσκεται σε παρακμή. Ο μόνος τρόπος να προστατευτούν τα κέρδη των αστων είναι να χτυπηθεί το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων: είναι ανάγκη γι' αυτους να ξαναπάρουν στα χέρια-τους το δικαίωμα της απόλυσης χωρίς έλεγχο, να καταργήσουν ή να μειώσουν τα οφέλη των εργατων απο το τιμαριθμικό, να χτυπήσουν τα μεροκάματα να επιβάλουν φορολογίες.

Το μόνο εμπόδιο σ' αυτή την πορεία είναι η δύναμη της εργατικής τάξης. Μπροστά σ' αυτή τη δύναμη η διασπασμένη δεξιά είναι αδύνατο να προχωρήσει σε τέτοιου είδους μέτρα. Είναι γι' αυτο που οι πιο σοβαροι Κύπριοι αστοι έκαμαν ότι μπορούσαν για να πετύχουν τη συνένωση της δεξιάς.

Είναι μετα την αποτυχία αυτής της προσπάθειας που έγιναν αναγκαίες οι εκλογες του Δεκέβρη: εκλογες που θα ξεκαθαρίσουν το έδαφος για μια νέα προσπάθεια συνένωσης με στόχο την επιβολή αντεργατικών μέτρων.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ

Ακόμα και η ενωμένη δεξιά είναι αδύνατο να επιβάλει τα μέτρα που θέλει αν δεν έχει την συγκατάθεση της ηγεσίας της εργατικής τάξης. Όπως δείχνουν οι πρόσφατοι αγώνες των εργατων η εργατική τάξη μπορεί ν' αγωνιστεί και να νικήσει. Δεν είναι αρκετή ούτε η οικονομική, ούτε η πολιτική ούτε η στρατιωτική δύναμη των αστων για να κρατηθεί η εργατική τάξη στην καταπίεση. Αν η εργατική τάξη δέχτηκε για τόσα χρόνια θυσίες και περιορισμούς στις διεκδικήσεις-της είναι γιατί έλπιζε σ' ένα καλύτερο μέλλον, γιατί πίστεψε στη δυνατότητα να λυθεί το εθνικό ζήτημα μέσα από την εθνική ενότητα. Η κατάρρευση του «μίνιμουμ» προγράμματος ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ, η αποτυχία της συνάντησης Κυπριανού-Ντενκας και η αδυναμία σύμπτυξης «απορριπτικού» μετώπου έχουν κάμει το 1985 τη χρονιά που οι εργατικές μάζες συνειδητοποιούν στο σύνολο-τους πως η δεξιά δεν μπορεί να λύσει το Κυπριακό, πως οποιαδήποτε συνεργασία μαζί-της δεν έχει να προσφέρει τίποτε στους εργατές.

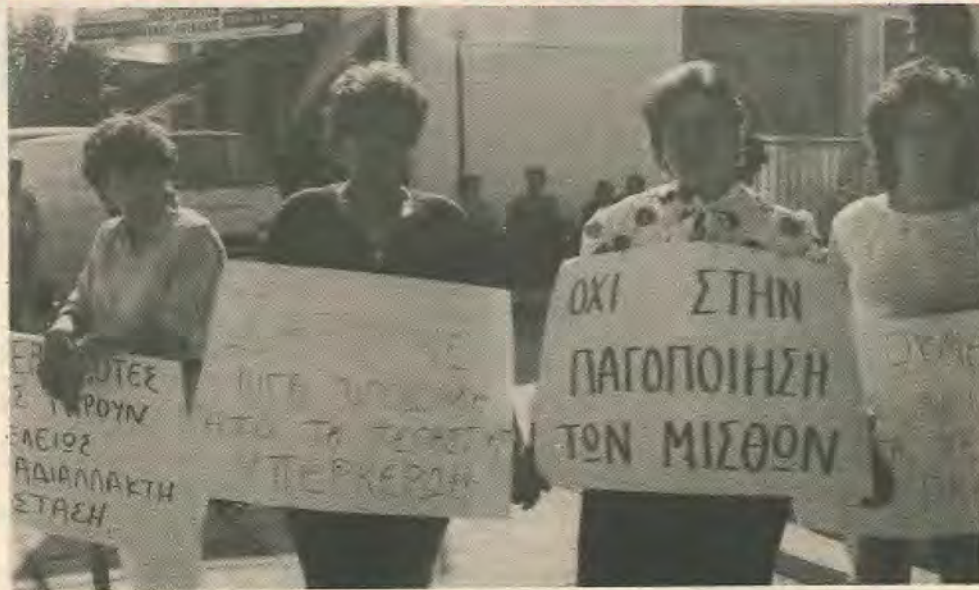
ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

Μπροστα σ' αυτή την πραγματικότητα η πολιτική της ενότητας της αριστερας είναι η μόνη απάντηση. Οι αστοι ετοιμάζονται να χτυπήσουν την εργατική τάξη: η ενωμένη αριστερα μπορεί, και είναι η μόνη που μπορεί να τους σταματήσει. Οι αστοι δεν

Συνέχεια στις μεσαίες σελίδες

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα
Κοινο μέτωπο
Ε/Κ και Τ/Κ
Εργαζομένων
Καμμια συνεργασία
Με τη δεξια

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΗΣΗ

Λίγες βδομάδες πριν τις εκλογες οι βιομήχανοι μας δείχνουν τις προθέσεις τους να χτυπήσουν τα μεροκάματα.

Οι εργατές έχουν τη δύναμη και τη διάθεση να αγωνιστούν και να νικήσουν.

Ρεπορταζ για τον αγώνα στην Υπόδηση, στο JET και άλλα εργατικά στις σελίδες 2,3,4.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Η απεργία στην υπόδηση ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΔΕΙΞΑΝ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥΣ

Η ηγεσία εγκατέλειψε τη μάχη

Μετά τις χωριστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων στον κλάδο της υπόδησης - 2ωρη στάση εργασίας, 48ωρη απεργία - οι συντεχνίες ΠΕΟ-ΣΕΚ ήρθαν σε μια ενδιάμεση συμφωνία με τους εργοδότες για άρση της διαφοράς που υπήρχε στην ανανέωση της νέας συλλογικής σύμβασης.

Αφτη η ενδιάμεση συμφωνία, δεν ανταποκρίνεται καθόλου στις προσδοκίες και επιδιόξεις που είχαν οι εργαζόμενοι. Η Γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 5/11/85 για συζήτηση αφτης της συμφωνίας αντανάκλωσε τα αισθήματα των εργαζομένων. Αισθήματα όχι ενθουσιασμού για την συμφωνία αλλά αγανάκτησης για την υπανάχωση των ηγεσιών τους.

Δεν μπορεί να εξηγηθεί διαφορετικά η τόσο λίγη προσέλευση στη Γενική Συνέλευση (περίπου 170 άτομα) και οι τοποθετήσεις των εργαζομένων πάνω στη συμφωνία που επιτεύχθηκε που κάθε άλλο παρά αποδοχή της συμφωνίας έδειχναν.

48ωρη απεργία ενθουσιασμού
Η υποχωρητικότητα των συντεχνιακών ηγετών ήλθε σε κραυγαλέα αντίφαση με τον ενθουσιασμό, το αγωνιστικό κλίμα για την νίκη, την σύνδεση του αγώνα των υποδηματεργατών με ολόκληρη την εργατική τάξη που ήταν διάχυτα σε όλη την διάρκεια της 48ωρης απεργίας. (Δες συνεντεύξεις εργατών σε διπλανές στήλες)

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο της υποδηματοποιίας συνειδητοποίησαν το καθήκον που είχαν μπροστα τους: **Την προάσπιση των κατακτήσεων ολόκληρης της εργατικής τάξης.** Το ένοιωθαν ότι βρίσκονται στη πρωτοπορία του αγώνα ενάντια στις επιθέσεις των βιομηχάνων για το κτύπημα των μεροκαμάτων και την παραγωγή των συμβάσεων.

Αν οι υποδηματεργάτες ηττούντο, θ' άναβε το πράσινο φως για τους βιομηχάνους για να χτυπήσουν αλυσιδωτά τους κλάδους που η σύμβαση τους λήγει στο τέλος του χρόνου, όπως την ένδυση, βαλιτσπορία, οικονομικούς, μωσαϊκά κ. α.

Έδειξαν ότι δεν είναι καθόλου διαβεβαιωμένοι να φορτωθούν τα βάρη της οικονομικής κρίσης για να διατηρήσουν τα κέρδη τους οι βιομηχάνοι. Έτσι προάσπισαν με σθένος και αγωνιστικότητα τα δίκαια αιτήματά τους. Γιατί τα £1.75 σεντ που ζητούσαν άφξηση από 1/7/85 και £1.25 σεντ την 1/7/86 πραγματικά είναι πολύ λογικά αιτήματα μπροστα στον μισθο των £35-£50 που παίρνουν. Έ-

νας μισθος δηλ. που για έναν οικογενειάρχη, δεν φτάνει για να καλύψει τις βασικές ανάγκες της οικογένειάς του, και όπως μας ανέφερε χαρακτηριστικά ένας εργάτης «Πληρώνεσαι την Παρασκευή και την Δευτέρα είσαι απένταρος.»

ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Αφτα είναι τα μεροκάματα των εργαζομένων, που για τους βιομηχάνους, ανεβάζουν ψηλά το κόστος παραγωγής, και πρέπει να παγοποιηθούν. Οι βιομηχάνοι ονειρεύονται μια νέα Κορέα η νέο Χογκ-Κογκ όπου οι εργαζόμενοι χρεώνονται με μισθους πείνας και θησαυρίζουν οι πολυεθνικές και τα μονοπώλια. Το Κυπριακό Εργατικό κίνημα όμως κατέχρησε αφτα που απολαμβάνει μέσα από σκληρούς αγώνες και θυσίες, πληρώνοντας με αίμα πολλές φορές, μέσα από αγώνες με τους αποικιοκράτες και τον ντόπιο κεφάλαιο και δεν είναι καθόλου διαθέσιμο να τα παραδώσει τόσο εύκολα. Η απεργία του 1971 βρισκείται βαθειά ριζωμένη μέσα στις καρδιές των υποδηματεργατών.

Είναι μπροστα σ' αφτη την αγωνιστική διεκδίκηση των αιτημάτων, που οι βιομηχάνοι επιχείρησαν να τρομοκρατήσουν τους εργάτες με έμμεσες απολύσεις και τέλος σε μια πράξη απειλήσας να κηρύξουν lock-out για τις 28-29 Οκτώβρη. Όμως μέσα από τις συζητήσεις με το Υπουργείο Εργασίας και τις ηγεσίες των συντεχνιών αναγκάστηκαν να δώσουν πρόταση για λύση της διαφοράς, γιατί στο μεταξύ παρουσιάστηκαν αντιδράσεις και μέσα στον ίδιο τον σύνδεσμο των βιομηχάνων, που πίεζαν για άρση του lock-out, παρα την προκλητική «συμπράσταση» 7 συνδέσμων της Ομοσπονδίας Εργοδοτών προς τους βιομηχάνους της υπόδησης. Η πρόταση των εργοδοτών ήταν πραγματικά γελοία. Πρότειναν 0.75 σεντ από 1/1/86, πρόταση την οποία απέρριψε η συντεχνιακή πλευρά, απειλώντας ότι αν μέχρι τις 31/10/85 δεν γίνουν άλλες προτάσεις την Δευτέρα 3/11/85 θα ξεκινήσει απεργία διαρκείας.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ - ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Μπροστα στο φάσμα της απεργίας, και με την εμφανιζόμενη διάσπαση μέσα στους κόλπους της Ομοσπονδίας Εργοδοτών αναγκάστηκαν οι βιομηχάνοι να δώσουν νέα πρόταση που προνοεί:

1. Άφξηση 0,75 σεντ στο βασικό μισθο από 1/1/86
2. Το 50% της άφξηςης να προστεθεί στους μισθους πρόσληψης και στις κλίμακες

3. Να δοθη εφάπαξ ποσο £8 στο φιλοδώρημα των Χριστουγέννων.

Είναι αφτη την πρόταση που δέκτηκαν οι ηγεσίες των συντεχνιών και ανάσχησαν τις εργατικές κινητοποιήσεις.

Η πρόταση των εργοδοτών πραγματικά δεν προσφέρει τίποτα. Προσφέρει μόνο παγοποίηση της σύμβασης για 6 μήνες με το «παράχρυσωμένο χάπι» των £8 εφάπαξ στο φιλοδώρημα, και την υπόσχεση ότι το Γενάρη του 86 θα γίνουν πάλι συζητήσεις για ανανέωση της σύμβασης!

Αφτη την πρόταση κατέστησαν οι εργαζόμενοι στη Γενική Συνέλευση της Λ/σίας για να εγκρίνουν. Οι συντεχνιακοί ηγέτες στη διεκδικολόγηση της συμφωνίας προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Είναι αδιανόητη η δικαιολογία για την ηγεσία των συντεχνιών ότι «πριν 6 μήνες όταν καταβλήθηκαν τα αιτήματα η οικονομική κατάσταση ήταν καλύτερη από ότι είναι σήμερα... και ότι σήμερα πραγματικά διαπιστώνουμε ότι η οικονομία βρίσκεται σε κρίση και οι βιομηχάνοι, παράλληλα, δυσκολεύονται να βρουν αγορές.»

Τα χάλια της οικονομίας δεν είναι σήμερα που εμφανίστηκαν. Οι βιομηχάνοι δεν είναι σήμερα που μας δείχνουν τα δόντια με απειλές για επιθέσεις ενάντια στις κατακτήσεις μας. Είναι εδώ και πάρα πολύ καιρο, που μας προειδοποιούσαν, ότι θα κτυπήσουν. Εμείς έπρεπε να είχαμε προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσουμε αφτες τις επιθέσεις. Σχετικά με τις δικαιολογίες των συντεχνιακών ηγεσιών χαρακτηριστικά μια εργάτρια. «Τι άλλαξε συνάδελφοι στην οικονομία από τις 14 του Οκτωβρίου όταν στη δίωρη στάση εργασίας οι ηγεσίες των συντεχνιών μας καλούσαν να υπερασπίσουμε δυναμικά τα δίκαια αιτήματα μας σαν κλάδος αλλά και γενικότερα όλης της εργατικής τάξης; Στις 14 του Οκτώβρη μπορούσαμε να νικήσουμε, σήμερα γιατί δεν μπορούμε;»

Η απάντηση του συν. Ζιαρτίδη ήταν: «Μπορούσαμε να κερδίσουμε περισσότερα; Μπορώ να πω να. Όμως για να τα κερδίζαμε θα χρειαζόταν μακρόχρονοι αγώνες που κανένας δεν μπορεί να προβλέψει την διάρκεια τους.»

Η απεργία πραγματικά δεν είναι αφοσκοπος. Είναι το τηλεφταίο όπλο το οποίο θα χρησιμοποιήσει η εργατική τάξη για την προάσπιση και διεκδίκηση των κατακτήσεων και αιτημάτων της. Μπροστα όμως στις καθημερινές απειλές των βιομη-

χάνων για περικοπές στα ωφελήματα μας, φορολογίες, μέτρα λιτότητας, οι απεργίες θέλουμε δεν θέλουμε θα είναι στην ημερήσια διάταξη. Οι τηλεφταίες εργατικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη μας δείχνουν πως δεν απομένει άλλος δρόμος για διεκδίκηση των κερτημένων και του βιοτικού μας επιπέδου.

Η εργατική τάξη δεν πρέπει να τρομοκρατηθεί από τις απειλές, και έδειξε ότι δεν τρομοκρατείται. Η ιστορία του εργατικού κινήματος είναι γεμάτη από μακρόχρονους επίμονους αγώνες.

Αφτο το οποίο πρέπει να δούμε είναι: Η εργατική τάξη μέσα από αφτους τους αγώνες θα χάσει η θα κερδίσει;

Ασφαλώς έχει να κερδίσει. Σήμερα είναι πνίσχυρη. Έχει τα συνδικάτα της, τις οργανώσεις της, τα κόμματα της.

Μπορεί να λυγίσει με την δύναμη της όλα τα εμπόδια που θα βρεθούν μπροστα της. Οι υποδηματεργάτες σ' αφτη την περιπτώση δεν ήταν μόνο. Είχαν την υποστήριξη ολόκληρου του κινήματος (οικοδόμοι, μεταλλουργοί ακόμα και ΠΑΣΥΔΥ) ενάντια στο lock-out και τις απειλές των βιομηχάνων. Χρειάζεται όμως πρόγραμμα αγώνα για να ξέρει και να συνειδητοποιήσει και ο τηλεφταίος εργάτης πως θα αντιμετωπίσει αφτες τις επιθέσεις νικηφόρα.

Μέσα από αφτη την συμφωνία οι εργάτες στην υποδηματοποιία κατάλαβαν ότι δεν κέρδισαν τίποτα. Ότι οι συντεχνίες υποχώρησαν. Γιατί; 1) Γιατί με τις £8 εφάπαξ δεν καλύφθηκαν ούτε τα μεροκάματα που έχασαν. 2) Έχασαν οι εργάτες ένα μέρος του τιμαριθμικού του Ιούλη λόγω της μη άφξηςης των μισθών του Ιούνη. Θα χάσουν ακόμα μέρος του τιμαριθμικού του Γενάρη. Αφτο δεν είναι τίποτα άλλο παρα παγοποίηση των μισθών.

Μέσα από αφτο τον αγώνα οι εργάτες στην υπόδηση όσο και οι εργάτες στους υπόλοιπους κλάδους έχουν βγάλει όμως πολύτιμα συμπεράσματα:

Οι αγώνες δεν κερδίζονται μόνο από την ηγεσία των οργανώσεων μας, αλλά και οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν συμμετοχή στο πάρσιμο των αποφάσεων συλλογικά. Αφτο είναι απαραίτητο για την ετοιμασία και τον συντονισμό των αγώνων που θα έχουμε στην επόμενη περίοδο για να αντιμετωπισθούν οι επιθέσεις τόσο στην Υπόδηση του Γενάρη όσο και στους άλλους κλάδους.

Αναμφίβολα οι επιθέσεις θα γίνουν. Τα οικονομικά περιθώρια των κεφαλαιοκρατών στενεύουν συνεχώς.

Σαφτη τους την επίθεση έχουν μαζί τους και την κυβέρνηση, που είναι δικη τους κυβέρνηση, για να μπορέσουν να επιβληθούν. Δεν πρέπει όμως να απογοητευτούμε Είμαστε πιο δυνατοί από τους εχθρους μας. Αυτό φάνηκε από την απεργία στην υπόδηση που κατατρομοκράτησε τους εργοδότες και συνένωσε τους εργάτες σ' ένα σύνολο. Η μάχη αφτη

θα κερδιζόταν σίγουρα αν δεν τη σταματούσε η ηγεσία των συντεχνιών. Αφτο το γνωρίζουν οι εργάτες και δεν νοιώθουν ηττημένοι.

Αν νομίζουν οι εργοδότες ότι έδωσαν μια μάχη και την κέρδισαν θα εκπλαγούν, και πολύ σύντομα.

Η μάχη απλώς αναβλήθηκε και την επόμενη φορά οι εργάτες θα ναι καλύτερα προετοιμασμένοι και σοφότεροι για τον τρόπο που θα τη διεξάγουν.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ

ΑΡΙΣΤΟΝ (120 εργάτες)

Βρίσκουμε τους εργάτες και τις εργάτριες έξω από το εργοστάσιο. Τα πίκετες φωνάζουν: «ΖΗΤΟΥΜΕ ΛΙΓΑ ΨΙΧΟΥΛΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΥΠΕΡΚΕΡΑΗ.»

Οι εργάτες, ιδιαίτερα οι εργάτριες είναι αισιόδοξοι και αγωνιστικοί.

«Θα είμαστε έξω μέχρι να κερδήσουμε».

«Όλοι έξω»

«Η νίκη είναι δική μας»

Κάθε φορά που περνα αυτοκίνητο στο κύριο δρόμο (Λ/σίας-Λ/σου) ανεμίζουν τα πανω κι υψώνονται γροθιές από απεργούς κι επιβάτες λεοφωρείων.

«Το Άριστον δουλεύει με πλήρη απασχόληση».

Μας ενημερώνει ένας εργάτης.

«Φτιάχνουμε 800-1100 ζευγάρια την ημέρα».

«Τον τελευταίο μήνα πήραν 20 νέους εργάτες. Παραγγελίες υπάρχουν».

«Έχουν παραγγελίες για μπότες στη Σοβ. Ένωση τουλάχιστο μέχρι το Γενάρη. Γιατί λοιπόν, δεν μας δίνουν την αύξηση;»

Ρωτούμε πόσα παίρνουν τη βδομάδα.

£25 καθαρά ο πρώτος μισθος μας λέει μια εργάτρια.

«Εγω παίρνω £30».

Ρωτούμε ένα παλιο εργάτη - τον Διογόνη Μιχαήλ - για τα αίτια της διαμάχης και για τον απεργιακό αγώνα. Μας λέει ανάμεσα σ' άλλα:

«Ενθαρρυνόμενοι οι εργοδότες από την Ελλάδα και την Ιταλία θέλουν να χτυπήσουν τον τιμάρημο και τ' άλλα ωφελήματα των εργατών. Πίσω τους έχουν ασφαλώς και την ΟΕΒ (Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων).

«Αν αποτύχει ο αγώνας μας θα 'χει επιπτώσεις και για τους υπόλοιπους εργαζόμενους».

«Εμείς οι σκαρπάρηδες έχουμε μεγάλες παραδόσεις αγώνα. Το 71 παλαίψαμε για το 40ωρο (από 44 ώρες που ήταν το ωράριο).

«Πετύχαμε το 40ωρο, που εφαρμόστηκε σταδιακά. Μπήκαν κλίμακες ανάλογα ειδικότητας. Κερδήθηκε φιλοδώρημα για τα Χριστούγεννα. Αυξήθηκαν οι αδειες άργιες με πληρωμή».

«Η απεργία κράτησε 35 μέρες. Επεκτάθηκε κι έξω απ' τα πρατήρια. συνέχεια στη σελ. 3

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

300 απολύσεις στη JET

Οι εργάτριες στο εργοστάσιο Jet στη Δευτερα μιλουν σε συντάκτη της Σοσ. Έκφρασης.

Η Εταιρεία Jet, ένα από τα μεγαλύτερα συγκροτήματα ένδυσης στην Κύπρο, απολύει από τις 15 του Οκτώβρη πάνω από 300 εργαζόμενες/τριες, λόγω, όπως

αναφέρει ο ιδιοκτήτης του, κ. Καλλής, των υψηλών κόστων παραγωγής που κύρια είναι οι μισθοί των εργαζομένων.

Το Jet μας δίνει ένα α-

πό τα πιο τρανταχτά δείγματα της κρίσης που βρίσκεται το σύστημα, και κύρια της ανικανότητας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας να ξεφύγει από τις αντιπά-

σεις, την αναρχία στην παραγωγή, το συναγωνισμό μεταξύ των κεφαλαιοκρατών, που τους επιβάλλει το ίδιο τους το σύστημα.

Η άφξηση των εργατικών κόστων είναι το κύριο επιχείρημα, όχι μόνο του κ. Καλλή, αλλά και του συνδέσμου όλων των εργοδοτών και βιομηχάνων που καθημερινά απειλούν για μέτρα λιτότητας, απολύσεις και παγοποίηση μισθών.

Οι μισθοί όπως αναφέρει ο κ. Καλλής «από 31/12/84 έως 1/7/85 αφέθηκαν κατά 13 1/2% ενώ στην Ευρώπη μόνο 3%» (Σημερινή 15/10/85). Ο κ. Καλλής αναφέροντας αψηφώντας την άφξηση θέλει να ξεχνα ότι οι αφξήσεις ανέβηκαν σαφώς το ύψος λόγω των συλλογικών συμβάσεων, που υπογράφηκαν πριν 2 σχεδόν χρόνια, και τον τιμάρημο που αποτελεί τον χαμένο μισθό των εργαζομένων λόγω των υψηλών τιμών.

Μήπως ο κ. Καλλής θεωρεί ψηλούς μισθούς «τες £37 την βδομάδα με 14 χρόνια υπηρεσία» όπως μας

ανάφερε μια εργάτρια;

Οι προειδοποιήσεις για τις 300 απολύσεις δόθηκαν χωρίς καν να προειδοποιηθούν ούτε οι εργαζόμενοι, ούτε οι συντεχνίες. Το έμαθαν όλοι από την εφημερίδα. Αφτο αποτελεί κατάφωρη παραβίαση του κώδικα βιομηχανικών σχέσεων, που οι ηγεσίες των συντεχνιών θάπρεπε να το κτυπούσαν δυνατά, και όχι να δείξουν μια παθητική στάση σε σχέση με τις απολύσεις.

Οι απολύσεις στο Jet είναι οι πιο μαζικές απολύσεις που γίνονται στην Κύπρο από χρόνια. Αφτο δεν είναι τυχαίο. Μέσα στο βάθαιμα των οικονομικών αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν οι εργοδότες είναι το μόνο μέσο για να διατηρήσουν τα κέρδη τους από την μια, και από την άλλη να φοβηρισουν το εργατικό κίνημα με την άνοδο της ανεργίας εκβιάζοντας για να περιορίσει τις διεκδικήσεις του και να κτυπηθεί τέλος-τέλος - το βιοτικό επίπεδο χαμηλώνοντας τα μεροκάματα και κτυπώντας τα κεκτημένα δικαιώματα.

Οι εργαζόμενοι στο Jet

το καταλαβαίνουν πολύ καλά αφτο. Ξέρουν ότι και αν όλοι οι απολυμένοι βρουν αλλού δουλειά, θα προσληφθούν σαν νεοπροσλαμβανόμενοι με πιο χαμηλό μισθό απ' αυτόν που παίρνουν σήμερα. (Πληροφορίες που έχουμε είναι ότι και το Jet θα ξαναπροσλάβει απολυμένους με πιο χαμηλό μισθό).

Έτσι οι συντεχνίες δεν έπρεπε να δεκτούν παθητικά τις απολύσεις αλλά να αγωνιστούν για να μην περάσουν χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα και τις δυνάμεις που έχουν στη διάθεση τους, ακόμα και το όπλο της απεργίας στα υπόλοιπα εργοστάσια και πρατήρια Jet σε όλη την Κύπρο.

Με αφτες τις απολύσεις οι εργοδότες μας προειδοποιούν για την σκληρή και αδιάλλακτη στάση που θα τηρήσουν τέλος του χρόνου για την υπογραφή της νέας συλλογικής σύμβασης. Πράγμα που προμηνύει περίοδο συγκρούσεων με το εργατικό κίνημα που θα πρέπει να προετοιμάζεται για τις μάχες που έρχονται.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ.

Η απεργία στην υπόδηση

Συνέχεια από τη σελ. 2

Δεν έμπαινε κανένας μέσα. Αν συνεχιστεί η αδιαλλαξία των εργοδοτών θα γίνει το ίδιο και τώρα. Το 71 οι εργοδότες κήρυξαν lock-out και γενικεύτηκε η απεργία σ' όλο τον κλάδο.

«Ολόκληρη η εργατική τάξη μας συμπαραστάθηκε σ' αυτή την απεργία. Την πρώτη βδομάδα πήραμε £3 από το απεργιακό ταμείο. Οι μισθοί ήταν £8-9 τη βδομάδα».

Η Κυριακή Δημητρίου επεμβαίνει να πει την άποψη της:

«Είμαστε αποφασισμένοι να νικήσουμε»

Οι εργάτες έδειξαν τη δύναμη τους

δηλώνει, και συνεχίζει «ο αγώνας μας είναι αγώνας των δικαιών. Ακόμα κι εμείς να χάσουμε λεφτά, ας γίνει, φτάνει που θα κερδίσουν όλοι οι εργάτες».

«Σήμερα εν γίρι μας αύριο δικό τους». «Θέλουμε αυξήσεις. Δεν γίνεται να μινίσκουμε συνέχεια καθηλωμένες. Μόλις που τα βγάζουμε πέρα. Εγώ έχω 23 χρόνια υπηρεσία και παίρνω £40. Ούτε σπατάλες κάνουμε ούτε στα κέντρα πάμε όπως οι μαστόροι μας».

Ο Ευαγόρας Χρίστου μας δηλώνει: «Με 10 χρόνια υπηρεσία παίρνω £47.50. Είμαι πρόσφυγας κι ενοικιάζω και σπίτι. Πληρώνω και 35 σελίνια φόρο εισοδήματος. Οι κεφαλαιοκράτες δεν πληρώνουν. Και

τα 4 σελίνια την ημέρα αύξηση να πάρω δεν θα τα βγάλω πέρα».

Θέλω £40 ενοίκιο το μήνα £15 νερό το δίμηνο. £10 ρεύμα, γκάζια; αγώγια; Οι τομάτες εν ανάμιση λίρα τα αγγουράκια μια λίρα. Θέλεις £5 την ημέρα εκτός το ψούμνισμα του Σαββάτου».

Τέλος μια εργάτρια παρατηρά με έντονο ύφος:

«Οι συντεχνίες μας πρέπει να μπουν μπροστά. Δεν ήταν έτσι πριν. Πρέπει να αγωνιστούν».

Στο εργοστάσιο Γαλιόδη, στο BATA, στο GRECA, ATLAS Αβρααμίδη, όλοι οι εργαζόμενοι με πίστη στα δίκαια αιτήματα τους διατρανώνουν την αποφασιστικότητα τους να αγωνιστούν ενωμένοι ενάντια στην παγοποίηση των μισθών.

«Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ».

Το σύνθημα που δεσπόζει.

«Η σημερινή απεργία αφορά τον κάθε εργαζόμενο, το κάθε επάγγελμα. Αν χάσουμε εμείς τότε αύριο θα κτυπηθούν και οι άλλοι κλάδοι».

«Οι μισθοί μας δεν μας αρκούν για να ζήσουμε. Παίρνεις £40 θέλεις £50. Οι εργοδότες κλαίν ότι δεν έχουν δουλειές, αλλά αγοράζουν όμως αυτοκίνητα των £16χιλ. για τον κάθε γιο τους και κτίζουν σπίτια των 200 χιλ. λιρών».

«Όσες πιέσεις και αν ασκήσουν οι βιομηχανοί όσα μέσα και αν χρησιμοποιήσουν στο τέλος ο αγώνας μας θα δικαιωθεί. Φτάνει να παραμείνουμε μέχρι τέλους ενωμένοι και με την ίδια αποφασιστικότητα».

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Απεργία

στη Σ.Π.Ε. Αραδίππου

Την 1η του Νιόβρη όλοι οι εργάτες και οι υπάλληλοι της Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αραδίππου κατήλθαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία για διεκδίκηση μισθολογικών αιτημάτων που υποβλήθηκαν από τον Οκτώβρη του 84.

Η απεργία ήταν καθολική. Όλοι οι εργάτες και οι υπάλληλοι βγήκαν έξω και οι δουλειές της Συνεργατικής νέκρωσαν ολοκληρωτικά.

Οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να βγουν σε απεργία μετά από το ναυάγιο των διαπραγματεύσεων μεταξύ των συντεχνιών και της διαχειριστικής επιτροπής της εταιρείας και μετά τις άκαρπες προσπάθειες του μεσολαβητή του Γραφείου Εργασίας. Η διαχειριστική επιτροπή ήταν εντελώς αδιάλλακτη. Δεν άφησε κανένα άλλο περιθώριο στους εργαζόμενους, που έκαναν μια σειρά από υποχωρήσεις. Στο αίτημα για αύξηση απάντησαν ότι θα δώσουν αυξήσεις αν πάρουν και οι κυβερνητικοί υπάλληλοι, γνωρίζοντας ότι η ΠΑΣΥΔΥ δεν έχει αιτήματα για αυξήσεις και ενώ τα προηγούμενα χρόνια δεν δέχονταν τον συσχετισμό αυτό.

Τα πραγματικά κόστα της εταιρείας από τις αυξήσεις που απαιτούν οι 12 εργαζόμενοι δεν υπερβαίνουν τις £50 τον μήνα για όλους.

Η Σ.Π.Ε. Αραδίππου είναι μια από τις δυνατότερες συνεργατικές εταιρείες της Κύπρου με δεκάδες χιλιάδες λίρες κέρδη κάθε χρόνο, ιδιό-

κτητα γραφεία και τεράστιες ιδιόκτητες αποθήκες ζωοτροφών κ.λ.π.

Η διαχειριστική επιτροπή αποτελείται από αντιπροσώπους των τεσσάρων κομμάτων που εκλέγονται. Το ΑΚΕΛ έχει 2 αντιπροσώπους, η ΕΔΕΚ 1, το ΔΗΚΟ 1 και ο ΔΗΣΥ 1.

Ο αγώνας των εργαζομένων της Σ.Π.Ε είναι πέρα για πέρα δίκαιος. Μετά από τις τόσες τους υποχωρήσεις οι εργαζόμενοι έχουν καταλάβει ότι μόνο μέσα από αγώνες διασφαλίζονται τα δικαιώματά τους. Αν σήμερα υποχωρήσουν, αύριο όχι μόνο δεν θα τους δώσει η εργοδοσία τίποτα, αλλά θα δεχτούν και κτυπήματα πάνω στα κεκτημένα τους. Υπάρχει ακόμα η πιθανότητα να χρησιμοποιηθούν και διασπαστικές μέθοδοι από την πλευρά της εργοδοσίας, που όμως πρέπει να αντιμετωπιστούν με αποφασιστικότητα και ενότητα.

Αν η αδιαλλαξία της εργοδοσίας δεν καμθαι τότε ο αγώνας πρέπει να κλιμακωθεί, μέχρι και την κήρυξη απεργίας διαρκείας.

Οι εργαζόμενοι της Σ.Π.Ε. πρέπει να απευθυνθούν στο εργατικό κίνημα της Αραδίππου, να το ενημερώσουν και να του εξηγήσουν τα δίκαια αιτήματά τους, ζητώντας την ενεργό συμπαράστασή τους.

Να ζητήσουν ακόμα από τα κόμματα της αριστεράς και τους αντιπροσώπους τους στη Σ.Π.Ε. - που έχουν 3 από τις 5 έδρες - να επεμβούν υπερ των αιτημάτων τους.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ Σ.Κ.Κ ΕΔΕΚ

Ενισχύστε τον αγώνα για τη διάδοση των Μαρξιστικών ιδεών στο ερ-

γατικό κίνημα και τη νεολαία για μια Κύπρο Δεύτερη, Σοσιαλιστική.

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ 0.50 σεντ

№ 003801

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ £1000

Η Αριστερή πτέρυγα μπαίνει στη μάχη των εκλογών με κέφι και ενθουσιασμό. Η εκστρατεία μας θα έχει πολλές οικονομικές απαιτήσεις. Θα τυπωθούν δεκάδες χιλιάδες διακηρύξεις, χιλιάδες φύλλα της εφημερίδας, φείλ βολαν - θα γίνουν επεμβάσεις σε μαζικούς χώρους, σε δρόμους - εξορμήσεις σ' όλη την Κύπρο. Καλούμε όλους τους φίλους και υποστηρικτές μας να δώσουν ξανα από το υστέρημα τους - όσα μπορούν από 20 σεντ μέχρι £100 για να φτάσει η φωνή των Μαρξιστών της ΕΔΕΚ σε κάθε γωνία του εργατικού κινήματος.

Άμεση ανάγκη για το εργατικό κίνημα

Βασικό χαρακτηριστικό μιας καπιταλιστικής κοινωνίας είναι η εκμετάλλευση μιας κοινωνικής τάξης από την άλλη. Οι εργοδότες (έμποροι, βιομήχανοι κτλ) εκμεταλλεύονται τους εργάτες. Η σχέση αυτή υποχρεώνει αυτές τις τάξεις να βρίσκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση μεταξύ τους, σε μια διαρκή σύγκρουση που άλλοτε παίρνει μικρότερες και άλλοτε μεγαλύτερες διαστάσεις.

Η αστική τάξη, για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της έχει κάτω από τον έλεγχό της την οργάνωση του κράτους και όλους τους μηχανισμούς του. Ακόμα οι αστοί οργανώνονται σε ξεχωριστές οργανώσεις - συνδέσμους για να εξασφαλίσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη το μόνο όπλο που έχει ενάντια στους εκμεταλλευτές της είναι η οργάνωση και ενότητα της. Πέρα από την οργάνωση των καλύτερων στελεχών σε πολιτικά κόμματα, οι πιο πλατειές μάζες των εργατών ξεκινώντας από τον χώρο δουλειάς τους, το εργοστάσιο, τον κάθε ξεχωριστό κλάδο, επάγγελμα, οργανώνονται συνδικαλιστικά. Όσο μεγαλύτερη και καλύτερη είναι η οργάνωση και η ενότητα τους, τόσο καλύτερα είναι και τα αποτελέσματα που έχουν στις καθημερινές τους διεκδικήσεις, στο εργοστάσιο μέχρι τις γενικότερες πολιτικές τους διεκδικήσεις.

Στην Κύπρο το συνδικαλιστικό κίνημα έχει να παρουσιάσει σημαντικές επιτεύξεις ιδιαίτερα στο θέμα της οργάνωσης. Από τις 170 χιλιάδες περίπου μισθωτών που υπάρχουν στην Κύπρο είναι οργανωμένοι σχεδόν το 90% σε διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτό το ποσοστό συνδικαλισμένων είναι από τα μεγαλύτερα στον κόσμο. Η δύναμη των οργανώσεων αυτών είναι τέτοια που μπροστά και μόνο στον κίνδυνο να χρησιμοποιηθεί η δύναμη αυτή γονατίζει ο κάθε βιομήχανος, προκαλεί πανικό σε ολόκληρη την αστική τάξη.

Παρα την τρομακτική δύναμη της εργατικής τάξης στην Κύπρο και τον μεγάλο βαθμό οργάνωσης της, εντούτοις το συνδικαλιστικό κίνημα είναι σκληρά κομματισμένο σε διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις τις οποίες δεν συνδέει καμία οργανωτική μορφή.

Οι κύριες συνδικαλιστικές Οργανώσεις είναι η ΠΕΟ με το 48% των οργανωμένων, η ΣΕΚ με το 33%, ενώ ένας σημαντικός αριθμός εργαζομένων είναι οργανωμένοι στις συντεχνίες τους κλάδους τους χωρίς να ανήκουν σε καμία από τις 2 μεγάλες ομοσπονδίες. Αυτές είναι κύρια η ΠΑΣΥΔΥ με το 9.5% των οργανωμένων, οι Συντεχνίες των εκπαιδευτικών με 4,5% και η ΕΤΥΚ με το 2% των οργανωμένων.

Παράλληλα με αυτές τις οργανώσεις τα τελευταία χρόνια η ΕΔΕΚ, επαναδραστηριοποίησε την ΔΕΟΚ χωρίς όμως να καταφέρει να κερδίσει σημαντικό αριθμό εργαζομένων.

Η διάσπαση που παρατηρείται στο εργατικό κίνημα της Κύπρου δεν είναι τυχαία. Είναι πρώτα αποτέλεσμα της δράσης της

Δεξιάς και των εργοδοτών, οι οποίοι, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο ενός ενωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, από τα πρώτα βήματα του έδιδαν μεγάλη σημασία στην διάσπαση και τον αποπροσανατολισμό του.

Το ζήτημα της διάσπασης ενότητας είναι σήμερα μάστιγα για το συνδικαλιστικό κίνημα της Κύπρου.

Δεν υπάρχει εργαζόμενος που να μην έχει ζηήσει τις πολύπλοκες διαδικασίες που χρειάζονται μέχρι να υπάρξει συνεννόηση των επιτροπών και των εκπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων για την διεκδίκηση έστω και ενός ασήμαντου αιτήματος.

Πολυ μεγαλύτερα όμως είναι τα προβλήματα που δημιουργούνται όταν πρόκειται για γενικότερες ή πολιτικές διεκδικήσεις της Εργατικής Τάξης. Τις περισσότερες φορές οι διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω σε σημαντικά ζητήματα έτσι αφού δεν υπάρχει καμία οργανωτική μορφή που να τους ενώνει, υποστηρίζει η κάθε ξεχωριστή οργάνωση τις δικές της απόψεις αλληλοκατηγορώντας η μια την άλλη χωρίς να είναι υποχρεωμένη να σεβαστεί τις απόψεις καμίας πλειοψηφίας. Αυτό μειώνει την διαπραγματευτική ικανότητα των οργανώσεων και πολύ περισσότερο την ικανότητα των εργαζομένων για ενιαίο αγώνα.

Ένα διασπασμένο συνδικαλιστικό κίνημα αναπόφευκτα δημιουργεί αντιδικίες και προστριβές μέσα στους ίδιους τους εργάτες. Όπως την διεκδίκηση νέων μελών, ποιος δηλαδή θα καταφέρει να εγγράψει ένα νέο μέλος στην δική του οργάνωση ή για το ποια συνδικαλιστική οργάνωση ευθύνεται για το κακό αποτέλεσμα κατά την διεκδίκηση ενός αιτήματος, και αυτό γιατί οι εργοστασιακές επιτροπές και οι ηγεσίες γενικά των οργανώσεων δεν εκλέγονται από το σύνολο των εργατών του κάθε χώρου. Αυτό που γίνεται σήμερα είναι ότι τα μέλη της κάθε οργάνωσης εκλέγουν την δική τους εργοστασιακή επιτροπή και την δική τους ηγεσία. Έτσι σε ένα εργοστάσιο μπορεί να υπάρχουν δύο ή και τρεις εργοστασιακές επιτροπές και αναπόφευκτα δύο ή τρεις καθοδηγητικές ηγεσίες.

Είναι αλήθεια ότι οι ηγεσίες της ΠΕΟ και ΣΕΚ προσπαθούν να επιτύχουν ένα βαθμό ενότητας στην δράση. Το τίμημα όμως αυτής της ενότητας είναι η υποχώρηση των πιο επαναστατικών απόψεων και συμβιβασμού στην βάση των πιο μετριοπαθών αιτημάτων και όχι ενότητα στην βάση του σεβασμού της άποψης της πλειοψηφίας.

Η υπάρχουσα ακόμα διάσπαση και η προσπάθεια της κάθε συνδικαλιστικής οργάνωσης να καταστεί όσο το δυνατό ισχυρότερη, τις οδηγεί στην κατάντια οι ίδιες να στερούν συνδικαλιστικές ελευθερίες από εργαζόμενους, για παράδειγμα η ΣΕΚ να μην αφήνει εργαζόμενους σε ημερησίως οργανισμούς και σε άλλους χώρους να οργανώνονται σε άλλες οργανώσεις, ή και η ΠΕΟ και η ΣΕΚ να προσπαθούν με κάθε τρόπο να στερήσουν το δικαίωμα οργάνωσης εργαζομένων μέσα στην ΔΕΟΚ.

Αν λοιπόν μέσα σε συνθήκες οικονο-

μικης σταθερότητας και σχετικής ταξικής ειρήνης ή έλλειψη συνδικαλιστικής ενότητας παρουσιάσε τόσα προβλήματα, πόσο μάλλον τώρα που οι δηλώσεις των εμποροβιομηχάνων για περικοπή του τιμάρθμου και παγοποίηση των μισθών αποτελούν προοίμιο μιας πολύ πιο έντονης ταξικής σύγκρουσης και αστάθειας.

Γι' αυτό λοιπόν, σήμερα που οι αστοί κάνουν σοβαρές προσπάθειες για απόλυτη ενότητα τους με μοναδικό στόχο το βίαιο κτύπημα της εργατικής τάξης και των κερτημένων της, η αναγκαιότητα για ενότητα της εργατικής τάξης γίνεται πιο επιτακτική.

Αυτή η ενότητα δεν πρέπει να παραμείνει, μια απλή προσπάθεια κοινής συνεννόησης σε επίπεδο ηγεσίας. Η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος για να είναι πραγματικά ουσιαστική πρέπει να πάρει οργανωτική μορφή.

Η δημιουργία ενός Κογκρέσου

Δικαιώθηκε ο αγώνας των εκτάκτων δημ. υπαλλήλων

Αυτά και άλλα αγωνιστικά συνθήματα που φώναζαν ρυθμικά οι οργισμένοι έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι που πολιορκούσαν το οίκημα της Βουλής συνώδευσαν τη συνεδρία της Βουλής της 24ης Οκτωβρίου. Μ' αυτή τους την κινητοποίηση οι έκτακτοι υποχρέωσαν κυβέρνηση και Βουλή να επισπεύσουν τις διαδικασίες και να μονιμοποιήσουν τους εκτάκτους στην τελευταία συνεδρία της Βουλής. Χωρίς αυτή την κινητοποίηση το πιο πιθανό είναι ότι το όλο θέμα θα παραπεμπόταν στην επόμενη βουλή, με απρόβλεπτες συνέπειες, μια που η κυβέρνηση ετοιμάζει δέσμες από αντερρατικά μέτρα που περιλαμβάνουν περικοπές στις δημόσιες/κοινωνικές δαπάνες.

Μετα από σκληρούς και πολύχρονους αγώνες δικαιώθηκαν τελικά οι έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι πολλοί από τους οποίους εργάζονταν στη δημόσια υπηρεσία μέχρι και 10 και περισσότερα χρόνια. Η Βουλή στην τελευταία της συνεδρία μονιμοποίησε με ομόφωνη απόφαση την τεράστια πλειοψηφία γύρω στους 1600.

Ο αγώνας αυτός αποτελεί παράδειγμα για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Ο αγώνας αυτός δεν ήταν καθόλου εύκολος. Οι έκτακτοι χρειάστηκε να παλαίψουν σε πολλά επίπεδα. Χρειάστηκε πρώτα απ' όλα δύσκολος αγώνας για να πείσουν τους ίδιους τους ενδιαφερόμενους να οργανωθούν σαν ομάδα μέσα στην ίδια την ΠΑΣΥΔΥ, χρειάστηκε κόπος και μόχθος για να σπρωχτεί η ίδια η συντεχνία τους να βάλει το ζήτημα της μονιμοποίησης σε πρώτη προτεραιότητα. Χρειάστηκαν επίσης μεγάλες κινητοποιήσεις, στάσεις εργασίας συσκέψεις, αγωνιστικές πορείες και συγκεντρώσεις έξω από τη Βουλή.

Η τεράστια αυτή πίεση ανάγκασε τελικά την κυβέρνηση και τα κόμματα να δώσουν τέρμα σ' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση να εργάζονται εκατοντάδες άτομα για χρόνια χωρίς την ασφάλεια της μονιμοποίησης, και με μειωμένα δικαιώματα/ωφελήματα ενώ έκαναν την ίδια δουλειά με τους μόνιμους.

ναμης στα χέρια των ίδιων των ενδιαφερομένων κι όχι η τυφλή πίστη στην ανώτερη ηγεσία της συντεχνίας.

Ο αγώνας αυτός δεν τέλειωσε παραμένον ακόμα γύρω στους 700 ωρομίσθιους και άλλοι που δεν καλύφθηκαν από τα νομοσχέδια που έστειλε η κυβέρνηση στη Βουλή. Η ίδια αγωνιστικότητα, ο ίδιος

— ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ!
— ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Ο ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΑΜΕΣΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ!

Τόσο η ηγεσία των εκτάκτων όσο και η τεράστια πλειοψηφία τους αποτελείται από νέους ανθρώπους που χρειάστηκε να μάθουν το συνδικαλισμό μέσα από σκαμπαγεβάσματα, προσωρινές οπισθοχωρήσεις, νίκες και ήττες. Ο αγώνας τους υπήρξε ένα ανεχτίμητο σχολείο. Το ίδιο και για το υπόλοιπο εργατικό κίνημα.

Αποδείχτηκε ότι δεν είναι η πείρα μόνο που μετρά αλλά η αγωνιστικότητα, η υπομονή, η πρωτοβουλία, το πέρασμα της δύ-

βαθμος μαζικής οργάνωσης της βάσης, η ίδια επαγρύπνηση και κινητικότητα χρειάζεται για να λήξει και γι' αυτούς ο εφιάλτης.

Τέλος, παραμένει επιτακτική ανάγκη η ΠΑΣΥΔΥ να αποτρέψει δυναμικά οποιαδήποτε νέα παράβαση των συμφωνιών από την κυβέρνηση με την πρόσληψη νέων εκτάκτων έτσι που να εξαλειφτεί πλήρως αυτή η κατάσταση που βασάνισε για χρόνια χιλιάδες εργαζόμενους στη δημόσια υπηρεσία

Δώρος Μιχαήλ

Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας ή Κυβέρνηση της Αριστερας

Για δυόμισυ σχεδόν δεκαετίες η ηγεσία του ΑΚΕΛ ακολουθεί πολιτική «εθνικής ενότητας» που προβάλλεται σαν η μόνη διέξοδος για λύση του εθνικού προβλήματος. Για 25 ολόκληρα χρόνια η εργατική τάξη παρακολουθεί τη μια μετά την άλλη τις δεξιές κυβερνήσεις να αποτυγχάνουν όχι μόνο να σπρώξουν τη λύση του προβλήματος ένα βήμα μπροστα αλλά να αποτρέψουν έστω το γεωγραφικό διαχωρισμό και την πλήρη διαίρεση των δυο κοινοτήτων. 25 χρόνια αποτυχιών όμως δεν φαίνεται να είναι αρκετά για την ηγεσία του ΑΚΕΛ που επιμένει να προβάλλει πειστικά και μάλιστα σε προεκλογική περίοδο Βουλευτικών Εκλογών την πιο προχωρημένη μορφή «εθνικής ενότητας» - την κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Η «εθνική ενότητα» άνοιξε την εποχή του Μακάριου. Αυτό έγινε σε μια εποχή «άνθισης» του κυπριακού καπιταλισμού που επέτρεψε στους κύπριους κεφαλαιοκράτες να κρατήσουν την εργατική τάξη κατακτώντα ικανοποιημένη με το σύστημα ικανοποιώντας σ' ένα βαθμό τις διεκδικήσεις της.

Όυτε η «εθνική ενότητα», ούτε ο αδιαισθητός «κυπριακισμός» εθνάρχης κατάφεραν όμως να αποτρέψουν αυτά για χάρη των οποίων θυσίασαν τον ταξικό αγώνα και τον αγώνα για εξουσία οι ηγέτες του ΑΚΕΛ και αργότερα οι ηγέτες της ΕΔΕΚ: την ταξική σύγκρουση που κορυφώθηκε στο πραξικόπημα και τον εθνικό διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων που κορυφώθηκε με την εισβολή - στο γεωγραφικό διαχωρισμό.

Αντι να εγκαταλειφθεί, η «εθνική ενότητα» πήρε τη μορφή της «ενότητας των πατριωτικών δυνάμεων».

Στο ανύπαρκο πριν το '76 ΔΗ.ΠΑ. - αργότερα ΔΗ.ΚΟ - παραχωρήθηκε η πλειοψηφία των Βουλευτικών εδρών και στον Κυπριανό η προεδρία. Παρόλες τις αποτυχίες της Κυβέρνησης Κυπριανού και τα σκαμπανεβάσματα στις σχέσεις του με το ΑΚΕΛ η ηγεσία του μεγαλύτερου κόμματος της εργατικής τάξης και της Κύπρου, παραμένοντας δέσμια της «εθνικής ενότητας», προχώρησε το '82 στο «μίνιμουμ πρόγραμμα» και το '83 στην «κυβέρνηση της Δημοκρατικής Συνεργασίας». Σε λιγότερα από 2 χρόνια χρεωκόπησε όπως ήταν αναπόφευκτο κι αυτό το πείραμα ταξικής συνεργασίας.

Ο πατριώτης Κυπριανός αποδεικνύεται τώρα ο μεγαλύτερος αντικομμουνιστής - πολέμιος του ΑΚΕΛ. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ προχωρεί στις πρόωρες Βουλευτικές με δηλωμένο στόχο την αντικατάσταση του στην προεδρία. Ταυτόχρονα όμως καλεί αυτόν και το κόμμα του όπως και τον Κληρίδη και το ΔΗ.ΣΥ σε κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Παραμερίζοντας για λίγο την 25χρονη ιστορική εμπειρία - που είναι αρκετή από μόνη της για να προκαθορίσει τη χρεωκοπία κι αυτό του πειράματος - ας δούμε την ουσία του συνθήματος. Τι σημαίνει αλήθεια

«κυβέρνηση εθνικής ενότητας»;

Σημαίνει μια κυβέρνηση στην οποία θα συμμετέχουν με τη μια ή την άλλη μορφή, με υπουργούς ή άλλους αξιωματούχους ή χωρίς υπουργούς αλλά με απλή αποδοχή της πολιτικής της κυβέρνησης ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για να αποδεχτούν τα δεξιά κόμματα να συμμετάσχουν σε μια τέτοια κυβέρνηση θα πρέπει να διασφαλιστεί η συνέχιση της εξουσίας της δεξιάς. Γι'αυτήν χωρίς αυτήν κινδυνεύει το σύστημα της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» - ο καπιταλισμός δηλαδή - που τους παρέχει τα κέρδη τους και την ηγετική θέση που έχουν σαν τάξη στην κοινωνία.

Γιατί λοιπόν να βάλουν μέσα στα πόδια τους τα δύο κόμματα της Αριστερας; Η εμπειρία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος έχει αποδείξει πως κάθε φορά που οι αστοί προχωρούν σε μια τέτοια σύμμαχη το κάνουν για να συγκρατήσουν τις εργατικές μάζες, να τις αποπροσανατολίσουν, να χτυπήσουν κατακτήσεις και δικαιώματα της με τη συγκατάθεση της ηγεσίας της οδηγώντας έτσι στην απογοήτευση τους εργάτες και στην αποδυνάμωση τα κόμματα τους για να συνεχίσουν αργότερα ανενόχλητοι και ακόμα πιο σκληροί τις επιθέσεις ενάντια στους εργάτες.

Βέβαια οι αστοί προτιμούν πάντα τα δικά τους κόμματα στην εξουσία όταν έχουν την αυτοπεποίθηση ότι μπορούν να ελέγξουν τις εργατικές μάζες χωρίς τη βοήθεια της αριστερας.

Δεν είναι τυχαίο που παρα τις αλληλοκατηγορίες και τις βρισιές ανάμεσα τους, το ΔΗ.ΣΥ και το ΔΗ.ΚΟ προσπάθησαν για 6 και 7 περισσότερους μήνες μέσα από συνεχείς και πολύωρες συναντήσεις και διαπραγματεύσεις πίσω από τις πλάτες του λαού να μοιράσουν την εξουσία.

Πίσω από την αποτυχία τους να συμμαχήσουν βρίσκεται ο φόβος της ηγεσίας του πιο μεγάλου και πιο σοβαρού εκπροσώπου της κεφαλαιόκρατίας - του ΔΗ.ΣΥ - να ταυτιστεί με μια χρεωκοπημένη πολιτική στο εθνικό ζήτημα και στον οικονομικό τομέα.

Τα προβλήματα του Κυπριακού καπιταλισμού είναι σοβαρά. Η κρίση βαθαίνει. Η εργατική τάξη και οι κατακτήσεις της πρέπει να χτυπηθούν. Το ΔΗ.ΣΥ θα προτιμούσε σ' αυτό το στάδιο να κάμει αυτή τη δουλειά το ΔΗ.ΚΟ κι ο Κυπριανός, να φθάρουν και να ετοιμάσουν το δρόμο για τη δική του εξουσία.

Ο Κυπριανός όμως αρνείται να χτυπήσει τους εργάτες εδώ και δυο-τρία χρόνια, τρέμοντας την αντίδραση τους. Κάποιος λοιπόν πρέπει να το κάμει. Αν αυτός ο κάποιος, πριν χρειαστεί να το κάμει η συνεχωμένη δεξιά, είναι μια κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας ή κοινής αποδοχής, ο Συναγερμός δεν έχει τίποτε να χάσει. Θα μοιραστούν όλοι τις επιπτώσεις, και θα αποτραπουν ή τουλάχιστον θα μετριαστούν οι αντιδράσεις των εργαζομένων.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες λοιπόν θα ήταν δυνατό να δούμε την υλοποίηση του συνθήματος της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας.

Τι θα κέρδιζαν όμως οι εργαζόμενοι από μια τέτοια εξέλιξη εκτός από τη μείωση του βιοτικού τους επιπέδου;

Τι θα κέρδιζαν τα αριστερα κόμματα που θα συμμετείχαν στην κυβέρνηση εκτός από τη συνενοχή στο χτύπημα της εργατικής τάξης που εκπροσωπούν;

Τη λύση του Κυπριακού

κου θα έσπευδαν ίσως να απαντήσουν οι ηγέτες του ΑΚΕΛ.

Αν πραγματικά υπήρχαν οποιοδήποτε προοπτικές μια τέτοια κυβέρνηση να οδηγήσει σε μια λύση του Κυπριακού που θα διασφάλιζε την επανένωση των δύο κοινοτήτων σε μια ειρηνική Κύπρο δεν θα υπήρχε κανένας λόγος η εργατική τάξη να εναντιωθεί σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Υπάρχουν όμως αυτές οι προοπτικές;

Για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα πρέπει να δούμε τι είδους λύση γυρεύει η Ε/Κ αστική τάξη και τα κόμματα της: κι η λύση που γυρεύει είναι μια λύση που θα της επιτρέψει να συνεχίσει την κυριαρχία της, στο νότο που θα της ανοίγει το δρόμο για επέχταση της οικονομικής κυριαρχίας της στο βορρά. Αυτό το γνωρίζουν οι πιο αδύνατοι Ε/Κ αστοί κι αυτο φρενάρουν οποιαδήποτε προσπάθεια συνένωσης της Κύπρου έστω και με τη μορφή της διζωνικής ομοσπονδίας.

Ακόμα και στην περίπτωση που θα ξεπερνιόντουσαν αυτά τα εμπόδια τι θα κέρδιζε η εργατική τάξη Ε/Κ και Τ/Κ, από ένα μοίρασμα της εξουσίας ανάμεσα στις αστικές τάξεις βορρά και νότου πέρα από την εδραίωση της εξουσίας των καταπιεστών κι εκμεταλλευτών της;

Η υποστήριξη μιας τέ-

τιας λύσης από τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας για το τί σόι λύση πρόκειται. Γιατί προσφέρουν άραγε οι Ιμπεριαλιστές 500 και πλέον εκατομμύρια δολάρια για να υποβοηθήσουν στην εξεύρεση λύσης; Γιατί πιέζουν όλες τις πλευρές για αποδοχή της;

Αυτή η Ιμπεριαλιστική επέμβαση περνά και μέσα από την αποδυνάμωση του Ε/Κ και Τ/Κ εργατικού κινήματος και την καταπολέμηση των αριστερων κομμάτων.

Μήπως ένας από τους λόγους που ο Κυπριανός τερμάτισε τη «Δημοκρατική Συνεργασία» δεν ήταν οι εντολές των Αμερικάνων Ιμπεριαλιστών; Μήπως ένας από τους λόγους που ο ΔΗ.ΣΥ αποδέχεται υποχωρήσεις απέναντι «στον Τούρκο» δεν είναι οι εγγυήσεις από τους Αμερικάνους πάτρωνες τους ότι αυτή η λύση διασφαλίζει τα συμφέροντα του νότιου και διεθνούς καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού;

Από όποια πλευρά κι αν απικρυστεί το σύνθημα της κυβέρνησης εθνικής ενότητας είναι καταστροφικό για την εργατική τάξη και το λαό της Κύπρου. Είναι ακόμα καταστροφικό για το ΑΚΕΛ και την εκλογική του επιτυχία.

Γιατί, αν τα κόμματα της δεξιάς είναι αποδεχτά για κοινή κυβέρνηση γιατί

να μην τα ψηφίσουν οι εργάτες;

Αν αυτο που θα φέρει πιο κοντά την υλοποίηση της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, αν αυτο που θα φέρει πιο κοντά τη λύση του Κυπριακού είναι η αύξηση του εκλογικού ποσοστού της «πλειοψηφίας» ΑΚΕΛ-ΔΗ.ΣΥ γιατί να μη ψηφίσουν οι εργάτες το Συναγερμό, αυξάνοντας και το δικό του ποσοστό;

Αυτο θέλει η ηγεσία του ΑΚΕΛ; Είναι δυνατό ποτέ το εργατικό κίνημα να εύχεται την αύξηση του ποσοστού του πιο ισχυρού κόμματος της δεξιάς και του κεφαλαίου;

Αυτή η κατάσταση πρέπει να αντιστραφεί. Διέξοδος υπάρχει. Εγκατάλειψη της «εθνικής ενότητας», κι αντικατάσταση της με την ταξική ενότητα, την ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ για αριστερή βουλή - αριστερή κυβέρνηση. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από τα αδιέξοδα αυτή είναι η μόνη απάντηση στην αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης και των χτυπημάτων που έρχονται, αυτή είναι η απάντηση σε μια λύση του Κυπριακού προς όφελος της εργατικής τάξης.

Δώρος Μιχαήλ

Η νεολαία παλεύει για Σοσιαλισμό

Πέρα από κάθε αμφισβήτηση στες σημερινές συνθήκες της βαθείας κρίσης του καπιταλισμού, ένα από τα πιο καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας είναι η νεολαία.

Η καταπίεση ακολουθεί τη νεολαία σε κάθε βήμα της ζωής της. Από τα δεσμά της πατριαρχικής οικογένειας μέχρι τις αλυσίδες του εργοστασίου και τις ουρές της ανεργίας. Όλα φτιαγμένα έτσι ώστε αφού τσακιστεί η επαναστατική διάθεση, που χαρακτηρίζει τη νεολαία, να προετοιμαστεί ο αυριανός εργάτης ή και άνεργος που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να τεθεί στην υπηρεσία εξυπηρέτησης του αφέντη και του συστήματος.

Έτσι σαν μαθητής στο σχολείο βομβαρδίζεται καθημερινά από τα παραμύθια της αστικής τάξης, τα κατορθώματα της φυλής ή του έθνους, και βέβαια από το μεγαλείο της δύναμης των θρησκευτικών ιδεωδών-στη δική μας περίπτωση των ελληνοχριστιανικών. Κι ενώ όλ' αυτά επιβάλλονται έστω και υποσυνείδητα, στερείται γνήσιου μαθητικού συνδικαλισμού που θα του επιτρέψει να αντιπαλέψει αυτή τη συντονισμένη, κατευθυνόμενη ιδεολογική παραμόρφωση.

Μετα το σχολείο είναι ο στρατός. Η άλλη η πιο πελαργημένη σχολή που με τα διατάγματα της θα «μάθει» το

νεολαίο να φυλάει την πατρίδα από τες ορέξεις του εχθρού ή τα κέρδη των αστών από τες ορέξεις της εργατικής τάξης. Εδώ δέχεται την πιο σκληρή καταπίεση που φτάνει τα όρια του παράλογου και της εκμηδένισης της προσωπικότητας. Γι' όλ' αυτά βέβαια αμείβεται και με χρηματικό ποσό που αυξήθηκε για να φτάσει τες £8 (!) τον μήνα.

Αργότερα όταν φύγει από το σχολείο, το στρατό ή το πανεπιστήμιο η πλειοψηφία της νεολαίας μένει άνεργη χωρίς κανένα ανεργειακό ή άλλο κρατικό επίδομα. Οι νέοι που θα προσληφθούν σε κάποιο κλάδο της παραγωγής αμείβονται με τους πιο χαμηλούς μισθούς που υπάρχουν.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια καλλιεργείται αναπόφευκτα μια σχέση εξάρτησης ανάμεσα στο νέο και το περιβάλλον του, διαμορφώνοντας έτσι ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής ταγμένο να εξυπηρετήσει και να αναπαράγει τους απαραίτητους θεσμούς για τη διαίωνηση του καπιταλιστικού συστήματος.

Μπροστα σ' αυτή την κατάσταση η νεολαία αντιδρά. Ψάχνει να βρει τους δρόμους της απελευθέρωσης από την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Αναζητά τα μέσα και τες

Εμπρος για ένα Σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Η σημασία των επερχόμενων εκλογών για την εργατική τάξη δεν βρίσκεται απλώς στο πιο από τα πολιτικά κόμματα θα αναδειχτεί πρώτη δύναμη. Η πάλη για αριστερή πλειοψηφία θα πρέπει να δοθεί με όλες μας τις δυνάμεις. Για να πετύχουμε όμως την καθολική κινητοποίηση και συμμετοχή του κινήματος χρειάζεται ένα πρόγραμμα πλήρως που να ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες της εργατικής τάξης, να την ενθουσιάζει και να της δίνει προοπτική. Ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένο όχι στα καπιταλιστικά πλαίσια αλλά στην προοπτική του σοσιαλισμού.

Για την Αριστερή Πτέρυγα η υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος από τα εργατικά κόμματα είναι άμεση αναγκαιότητα γιατί αυτό και δίνει τη μάχη μαζί με τη βάση της ΕΔΕΚ για να υιοθετηθεί το κόμμα

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Εργατικές επιτροπές ελέγχου

Αυτό αποτελεί μια από τις πρώτες θέσεις στο πρόγραμμα της εργατικής τάξης για την αντιμετώπιση της επίθεσης των αστών. Οι αστοί παραποιούνται, όταν πρόκειται να προχωρήσουν σε απολύσεις ή όταν αρνούνται να πληρώσουν ένα μεροκάματο όσο για να ζει η εργατική τάξη όταν δεν παν καλά οι δουλειές τους. Το πόσο αλήθεια είναι αυτό έχουν δικαίωμα να το ξέρουν οι εργάτες στη συγκεκριμένη επιχείρηση - και έτσι να μπορούν να ελέγξουν που παν τα λεφτά πως αξιοποιούνται και τι σαπάλες γίνονται, πόσα πρέπει να παν σε αυξήσεις των εργατικών εισοδημάτων, πόσα να επενδύθουν κλπ.

Κατάργηση του εμπορικού μυστικού

Οι κεφαλαιοκράτες δεν θέλουν κανένα να επεμβαίνει στις υποθέσεις τους. Στους λογαριασμούς του καπιταλιστή με την κοινωνία, η κοινωνία δεν έχει το δικαίωμα να ξέρει τι γίνεται, και μόνο ότι πληροφορίες θέλει ο ίδιος ο κεφαλαιοκράτης μπορούν να βγουν στη δημοσιότητα. Όμως η επιχείρηση οποιουδήποτε παίζει ένα κοινωνικό ρόλο, επηρεάζει την κοινωνία και γι' αυτό το λόγο η κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να ζητά τη δημοσίευση των εσωτερικών λογαριασμών του κάθε μονοπωλίου. Η εργατική τάξη έχει να παίζει τον ρόλο της πρωτοπορείας στην κατάργηση του εμπορικού μυστικού.

Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή

Τα εισοδήματα των εργαζομένων διαβρύνονται από τις συνεχείς αυξήσεις των τιμών. Το Κυπριακό εργατικό κίνημα για να περιορίσει αυτή τη διάβρωση έχει καταχτήσει την Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή. Μέσα στην προσπάθειά τους να φορτώσουν τα προβλήματα της οικονομίας στους εργαζόμενους, οι αστοί επιδιώκουν την κατάργηση του μέτρου - ξέροντας όμως ότι η αντίσταση του εργατικού κινήματος σ' αυτή τους την προσπάθεια θα είναι τρομαχτική, περιορίζονται προς το παρόν στο να ζητούν την τροποποίηση του τρόπου υπολογισμού του δείκτη. Η ηγεσία των συνδικαλιστικών οργανώσεων του τόπου, πέρα από τον αγώνα ενάντια στις προσπάθειες των αστών, πρέπει να προσπαθήσει να ομακρώσει την εξέλιξη καθυστέρηση στην αναπροσαρμογή των εισοδημάτων, ζητώντας την αναπροσαρμογή του τιμαριθμικού κάθε τρίμηνο ανη κάθε εξάμηνο.

Τιμαριθμικός για όλους

Μεγάλα τμήματα των εργαζομένων, ειδικά σε μικρές επιχειρήσεις και χώρους δουλειάς με περμένη συνδικαλιστική δραστηριότητα δεν απολαμβάνουν την τιμαριθμική αναπροσαρμογή. Η επέκταση του τιμαριθμικού μέχρι και τον τελευταίο εργαζόμενο αποτελεί αίτημα προτεραιότητας σ' ένα ταξικό πρόγραμμα.

Ίση πληρωμή για ίση δουλειά

Δουλειές στις οποίες το εργατικό δυναμικό είναι γυναικείο, ή στις οποίες προσλαμβάνονται μαθητές κατά το καλοκαίρι, πληρώνουν πιο λίγα λεφτά. Η εκμετάλλευση από τον κεφαλαιοκράτη φτάνει έτσι σε μάζιμου επίπεδα. Το εργατικό κίνημα πρέπει να παλαίψει για ίση πληρωμή ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες και για να ισχύσουν τα συνηθισμένα εισοδήματα πρόσληψης νέων εργατών για τους μαθητές.

Κατώτατο εισόδημα

Οι κατώτατοι μισθοί σύμφωνα με τα κυβερνητικά διατάγματα (ισχύουν για υπαλλήλους καταστημάτων και γραφείων) είναι €86 τον μήνα. Ένα τέτοιο εισόδημα καταδικάζει τον εργαζόμενο (βασικά γυναίκες) σε

απόλυτη εξάρτηση από την οικογένειά του. Το κατώτατο εισόδημα πρέπει να καθορίζεται με βάση την ανάγκη κάθε ατόμου να μπορεί να ζήσει με μια στοιχειώδη οικονομική ανεξαρτησία. Η πάλη για ένα αξιοπρεπές μίνιμουμ εισόδημα αποτελεί απαραίτητο στοιχείο για ένα πρόγραμμα της εργατικής τάξης.

Μείωση των εργασιμών ωρών

Η μείωση του εργασιμού ωραρίου αποτελεί ανεπτυχθέν εργατικό κίνημα που κινείται - το βαρφοφόρτωμένο ωράριο εμποδίζει τον εργαζόμενο από να προσφέρει ώρες για την οικογένειά του, για την ξεκούραση του, για την ανάπτυξη των ενδιαφερόντων του. Το Κυπριακό εργατικό κίνημα έχει καταχτήσει το 40ωρο, κι είναι απαραίτητο να υπάρχουν σήμερα τμήματα της εργατικής τάξης που δουλεύουν περισσότερες ώρες. Η μείωση των ωρών εργασίας αποτελεί και την απάντηση της εργατικής τάξης στο πρόβλημα της ανεργίας. Οι εργοδότες συχνά απολύουν εργάτες με την δικαιολογία του πλεονάζοντος προσωπικού. Η εργατική τάξη όμως έχει τη δύναμη να επιβάλει στον εργοδότη ανάλογη μείωση των ωρών εργασίας κάθε εργάτη, δίχως μείωση των απολαβών, σ' αντίθεση με την απόλυτη μείωση του δυναμικού που συμφέρει στον καπιταλιστή.

Ανεργιακά επιδόματα

Η ανεργία είναι δημιούργημα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής κι όχι αποτέλεσμα της τεμπελιάς των εργαζομένων, όπως αρέσκονται να υποστηρίζουν οι απολογητές των αστών. Οι πρώτοι που χτυπιούνται από την ανεργία είναι οι νέοι που προσπαθούν να πάνσουν δουλειά για πρώτη φορά. Μέσα σε συνθήκες κρίσης, αυτο μπορεί να σημαίνει ότι για χρόνια θα παραμένουν άνεργοι και απόλυτα εξαρτημένοι από την οικογένειά τους. Από την άλλη, οι εργαζόμενοι που δουλεύουν για μια χρονική περίοδο και μετά απολύονται δικαιούνται ανεργιακό επίδομα για εξιμίνες.

Ένα από τα πρώτα αιτήματα του εργατικού κινήματος πρέπει να είναι η επέκταση του ανεργιακού επιδόματος για όλη την περίοδο της ανεργίας, όχι μόνο για τους απολυμένους αλλά και για την νεολαία που δεν μπορεί να βρει δουλειά, υπολογισμένο στη βάση των αναγκών για ένα λογικό επίπεδο ζωής.

Κοινωνικές Παροχές

Παράλληλα η εργατική τάξη πρέπει να παλαίψει για την επέκταση των κοινωνικών ωφελημάτων που παρέχονται σήμερα. Τα ποσα τα οποία προσφέρουν οι κοινωνικές ασφαλίσεις και το Δημόσιο Βοήθημα καταδικάζουν το άτομο σε πραγματική εξαθλίωση. Χρειάζεται ο καθορισμός ενός μίνιμουμ βιοτικού επιπέδου στη βάση των πραγματικών αναγκών της ζωής, το οποίο να παρέχει το κράτος. Η δρωαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η επέκταση της δωρεάν παιδείας σε όλα τα επίπεδα συνδιασμένης με το χρίσιμο του Κυπριακού Πανεπιστημίου, η λύση στα στεγαστικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα φτωχά στρώματα, η λύση των προβλημάτων των εργαζομένων μητέρων, κ.α., πρέπει επίσης να αποτελέσουν άμεσα αιτήματα του εργατικού κινήματος.

Κρατικοποίηση των προβληματικών επιχειρήσεων

Συχνά ένας καπιταλιστής μπορεί πραγματικά να οδηγηθεί στην χρεωκοπία μέσα από το συναγωνισμό ανάμεσα σ' αυτόν και στους συναδέλφους του. Και πάλι οι εργάτες δεν έχουν καμμία ευθύνη για να πληρώνουν τα σπασμένα: γιατί ενώ ο κεφαλαιοκράτης θα ζει με τα λεφτά που για χρόνια είναι μαζεμένα από τη ράχη των εργατών ή θα επενδύσει σε νέους τομείς, ή οι εργάτες θα βρεθούν στο δρόμο. Τρανα παραδείγματα η χρεωκοπία των Ε.Χ.Β. -

Εμπρος για μια δυνατή Σοσιαλιστική ΕΔΕΚ στην πρωτοπορεία του εργατικού κινήματος.

όπου κατασπαταλήθηκαν €23 εκατομμύρια και απολύθηκαν περίπου 250 εργάτες - και της Τσιμεντοποιίας Βασιλικού όπου έγιναν 270 απολύσεις αφού η εταιρεία βρέθηκε με χρέος €18 εκατομμυρίων.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να δεχτεί αυτού του είδους την θυματοποίηση. Πρέπει να ζητήσει τον έλεγχο των βιβλίων της επιχείρησης, τον έλεγχο των κερδών κατά τη διάρκεια της ζωής της επιχείρησης καθώς και τον έλεγχο των περιουσιακών στοιχείων του επιχειρηματία. Αν τα προβλήματα που υποστηρίζει ο εργοδότης ότι αντιμετωπίζει είναι πραγματικά, τότε πρέπει να ζητηθεί η κρατικοποίηση της επιχείρησης.

Κρατικοποίηση των στρατηγικών τομέων της Οικονομίας

Η αναρχία που επικρατεί στην καπιταλιστική παραγωγή, και οι έξω από τον έλεγχο του ανθρώπου

νόμοι της καπιταλιστικής αγοράς αποτελούν τη ρίζα των οικονομικών κρίσεων που ρίχνουν τους εργαζόμενους στη μιζέρια. Ο μόνος τρόπος για να ελεγχθεί η οικονομία είναι να περάσουν κάτω από την ιδιοκτησία του κράτους όλοι οι σημαντικοί τομείς της οικονομίας, δηλαδή: εξαγωγικό-εισαγωγικό εμπόριο, τράπεζες και πιστωτικό σύστημα, οι περιουσίες των μεγάλων γαιοκτημόνων και της εκκλησίας οι βασικοί τομείς της βιομηχανίας όπως τα πετρέλαια, τα μεταλλεία ο τουρισμός κι όλα τα μεγάλα μονοπώλια. Οι κρατικοποιημένες επιχειρήσεις πρέπει να μπουν κάτω από εργατικό έλεγχο για την αποφυγή γραφειοκρατικών παρεκλίσεων. Αυτό σημαίνει εκλεγμένη και ανακλητή διεύθυνση από τους εργάτες, με συμμετοχή των εργατών, των συντεχνιών και του κράτους στη διαχείριση.

Μικρομεσαίες επιχειρήσεις

Η εργατική τάξη δεν έχει κανένα λόγο να κρατικοποιήσει τους μικρομεσαίους και μικρομεσαίους αν αυτοι θέλουν να συνεχίσουν την παραγωγή τους μέσα σε συνθήκες απαλλοτρίωσης του μεγάλου κεφαλαίου. Πρέπει όμως να παρέχουν στους εργαζόμενους όλα τα ωφελήματα και δικαιώματα που απολαμβάνουν οι εργαζόμενοι στις μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ

Η λύση στο εθνικό περνά μέσα από την ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ μαζών. Αυτό οι αστοί δεν μπορούν να το πετύχουν ποτέ. Μόνο η εργατική τάξη στο Βορρα και στο Νότο, στη βάση των κοινών ταξικών της συμφερόντων, μπορεί να υιοθετήσει ένα κοινό πρόγραμμα αγώνα για τα κοινά της συμφέροντα, που να φέρει τις μάζες των Ε/Κ και Τ/Κ μαζί.

Στο Κοινό Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζόμενοι οι διάφοροι απολογητές του Καπιταλισμού μέσα στο εργατικό κίνημα αντιπάσσουν πρακτικές δυσκολίες - τη διχαστική γραμμή κλπ. Η πραγματικότητα είναι ότι το Κοινό Μέτωπο είναι στην ουσία ένα πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα όμως το οποίο έχει τη δύναμη να

Αγρότες

Ένα σημαντικό τμήμα του εργατικού δυναμικού, χεδόν το ένα έκτο, ασχολείται σήμερα με τη γεωργία. Η ηράσσια μάζα των αγροτών αντιμετωπίζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να τους βοηθήσει πραγματικά - οι μόνιοι που μπορούν να επιβιώσουν τελικά είναι οι μεγαλογαιοκτήμονες οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να χρησιμοποιούν καινούργια τεχνολογία και επιστημονικές μεθόδους. Η μάζα των φτωχών αγροτών μπορεί να αποτελέσει πολύτιμο σύμμαχο για την εργατική τάξη. Το εργατικό κράτος μπορεί να προσφέρει στους φτωχούς αγρότες γη και νερό (με την κρατικοποίηση της εκκλησιαστικής γης και των μεγάλων τσιφλικιών και με μεγάλα υδατικά έργα) φτηνά μηχανήματα, εργαλεία, λιπάσματα (μέσα από την κρατικοποίηση του εισαγωγικού εμπορίου και της ντόπιας βιομηχανίας) κεντρικό φορέα συλλογής της παραγωγής, εξάλειψη των μεσαζόντων που κατακλύθουν τους καλλιεργητές, καθώς και πολλά άλλα κοινωνικά ωφελήματα (ψηλές συντάξεις κι ασφαλίσεις, υγεία, παιδεία κλπ) που ο καπιταλισμός αδυνατεί να προσφέρει.

Σοσιαλιστικό σχέδιο παραγωγής

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η εργατική τάξη μπορεί να σπάσει το κίνητρο του κέρδους και της παραγωγής για χάρη του. Η κοινωνία θα μπορεί να μπει πάνω σ' ένα λογικό πρόγραμμα ανάπτυξης για χάρη του συνόλου κι όχι για χάρη οποιουδήποτε ιδιώτη καπιταλιστή λαμβάνοντας υπόψη όλους τους παράγοντες που έχουν αντίκτυπο στη ζωή του ανθρώπου: ώρες δουλειάς, συνθήκες δουλειάς, περιβάλλον και υγεία.

κινητοποία τις μάζες στο Βορρα και το Νότο για τη επίτευξη των ιδίων στόχων.

Σπάσιμο της Συνεργασίας με τους Αστούς

Ο αγώνας για την ενότητα των Τ/Κ και Ε/Κ εργατικών κινήματος είναι ταυτόχρονα αγώνας ενάντια στις αστικές τάξεις στο Βορρα και στο Νότο. Οι αστοί είναι το πρώτο εμπόδιο στην προσπάθεια των εργαζομένων να κτίσουν την ενότητα. Κάθε συνεργασία με τους αστούς εμπλέκει το εργατικό κίνημα στις χρεωκοπημένες διαδικασίες τους και τις διαμάχες τους. Για να είναι πιστευτο οποιοδήποτε κάλεσμα για ενότητα από του Ε/Κ εργαζόμενους προς τους Τ/Κ ή αντίστροφα πρέπει να διαχωρίσουν τους εαυτούς τους από του αστούς, να εξηγήσουν ότι την ευθύνη για τις συγκρούσεις και το διχασισμό τη φέρουν οι αστοί και οι εκπρόσωποι τους, και να ξεκινήσουν αγώνα για την ανατροπή τους.

Σοσιαλιστικό Πρόγραμμα

Η σημασία της υιοθέτησης ενός σοσιαλιστικού προγράμματος από την αριστερά είναι κρίσιμη, γιατί μόνο πάνω σ' αυτό το πρόγραμμα μπορεί να χτιστεί το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων. Το σοσιαλιστικό πρόγραμμα αποτελεί τη συγκεκριμένη έκφραση των κοινών ταξικών συμφερόντων των εργαζομένων.

Το μόνο το οποίο μπορεί να ενώσει Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες σ' ένα κοινό αγώνα είναι η προοπτική μιλ καλύτερης κοινωνίας, όπου δεν θα υπάρχει η καταπίεση των κεφαλαιοκρατών, η εξαθλίωση κι η ανεργία όπου θα απολαμβάνουν ένα πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο και καλύτερες συνθήκες δουλειάς, όπου θα συμμετέχουν ουσιαστικά στην οικονομική και πολιτική ζωή του τόπου. Η υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος από την αριστερά θα δημιουργήσει εν τέρστω ενθουσιασμό μέσα στο εργατικό κίνημα κι στο Βορρα και στο Νότο, ανατρέποντας τα σημερινά ισοζύγια και ανοίγοντας το δρόμο για την εξουσία της εργατικής τάξης.

Συνομιλίες της Αριστερας

Η απόρριψη της αστικής τάξης σαν ικανής να λύσει το πρόβλημα σημαίνει ταυτόχρονα απόρριψη των διαδικασιών που ακολουθούν οι αστοί για να λύσουν το πρόβλημα. Οι Διακοινωνικές Συνομιλίες έχουν αποδείξει επανειλημμένα την χρεωκοπία τους μέσα από τόσα χρόνια άκαρπων προσπαθειών. Για τις μάζες έχουν σε μεγάλο βαθμό καταστήσει κοροϊδία. Το εργατικό κίνημα πρέπει να απορρίψει τη διαδικασία των διακοινωνικών και να τις αντικαταστήσει με συνομιλίες ανάμεσα στα αριστερα κόμματα στο Βορρα και το Νότο.

Τα εργατικά κόμματα μπορούν εύκολα να καταλήξουν εκεί που είναι αδύνατο για τους αστούς, αφού δεν θα υπάρχει στη μέση η σύγκρουση συμφερόντων. Η δυνατότητα των αντιπροσώπων των εργαζομένων να καταλήξουν σε λύση θα αποτελούσε πλήγμα για την εξουσία της αστικής τάξης και δυνατό χαρτί στα χέρια της αριστερας ενάντια στους αστούς.

Διακήρυξη της Αριστερης Πτέρυγας για τις εκλογες

Συνέχεια από τη πρώτη

μπορούν να λύσουν τις διαφορές-τους με τους Τουρκοκύπριους αστούς γιατί έχουν ασυμβίβαστα συμφέροντα: η ενωμένη αριστερά μπορεί, και είναι η μόνη που μπορεί να χτίσει ένα κοινό αγώνα με το νεαρο Τουρκοκυπριακό Εργατικό Κίνημα που δείχνει καθημερινά την αγωνιστικότητά-του. Ούτε η πολιτική της «κυβέρνησης εθνικής ενότητας» ούτε η πολιτική του «μετώπου εθνικής σωτηρίας» μπορούν να προσφέρουν οπτιδήποτε θετικό: αντίθετα και στις δυο περιπτώσεις, με αφορμή την ενότητα για χάρη του εθνικού ζητήματος, η εργατική τάξη θα δεχτεί σκληρά χτυπήματα* και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται για εθνικιστική πολιτική που ούτε λύνει το Κυπριακό πρόβλημα, ούτε μπορεί να κερδίσει τη συμπάθεια των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Παρα την πολιτική των ηγετων-της, η εργατική τάξη έχει σήμερα συνειδητοποιήσει περισσότερο από ποτε προηγούμενης τη χρεωκοπία της πολιτικής της συνεργασίας με τη δεξιά. Οι ταξικές συγκρούσεις που άρχισαν ήδη να παίρνουν δυναμικές μορφές, δείχνουν καθημερινά πως είναι αδύνατο να υπάρξει εθνική ενότητα. Η αδυναμία της πρωτοβουλίας Γκουεγίαρ να προχωρήσει έστω και ένα βήμα, δείχνει την αδυναμία του καπιταλισμού να λύσει το Κυπριακό. Σ' αυτά τα αδιέξοδα η εργατική τάξη μπορεί μόνο ν' απαντήσει με ενότητα και αγώνα ενάντια στους αστούς.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Η Αριστερή Πτέρυγα αγωνίζεται γι' αυτή την ενότητα. Πιστεύει πως μόνο μέσα από την ενότητα δράσης των δυο αριστερων κομμάτων, ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν οι επιθέσεις των αστών. Μόνο μέσα από την ενότητα δράσης ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ είναι δυνατό να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την ενότητα δράσης με τα Τουρκοκυπριακά αριστερα κόμματα στον αγώνα για μια ελεύθερη σοσιαλιστική Κύπρο.

ΨΗΦΟ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ

Στη μάχη των εκλογών η Αριστερή Πτέρυγα αγωνίζεται για μια αριστερή πλειοψηφία στη βουλή, που θα βάλει τις βάσεις για τη συνεργασία της αριστερας και για μια αριστερή κυβέρνηση. Η Αριστερή Πτέρυγα αγωνίζεται για την εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ που θα βάλει τις βάσεις για τη διεκδίκηση της προεδρίας από την αριστερα, που θ' ανοίξει το δρόμο για την εγκατάληψη της συνεργασίας με τη δεξιά και την υιοθέτηση μιας ανεξάρτητης πολιτικής της εργατικής τάξης.

Για την Αριστερή Πτέρυγα η ψήφος στην ΕΔΕΚ με κανένα τρόπο δεν αποτελεί

υποστήριξη προς την σωβινιστική πολιτική της ηγεσίας του κόμματος στο εθνικό ζήτημα. Ψηφίζοντας ΕΔΕΚ η Αριστερή Πτέρυγα αγωνίζεται παράλληλα για μια ΕΔΕΚ πραγματικά δημοκρατική με αποτελεσματικό έλεγχο από τη βάση του κόμματος, για μια ΕΔΕΚ με ένα αποφασιστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα, για μια ΕΔΕΚ στην πρώτη γραμμή του αγώνα της εργατικής τάξης.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα είναι σήμερα η μόνη ελπίδα για την εργατική τάξη. Χωρίς αυτο οι επιθέσεις των αστών αργά η γρήγορα θα περάσουν γιατί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια είναι αδύνατο να λυθεί η κρίση διαφορετικά. Το πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει μια σειρά από μέτρα που να εξασφαλίζουν τους εργαζόμενους απέναντι σ' αυτές τις επιθέσεις, να βάζουν τη βάση για προγραμματισμένη ανάπτυξη της οικονομίας και να βάζουν τις προοπτικές για τη λύση του εθνικού ζητήματος. Τέτοια μέτρα είναι:

- Πλήρης κατοχώρωση της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής για την προστασία των μεροκαμάτων από τις αυξήσεις των τιμών.
- Μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση των μεροκαμάτων για την αντιμετώπιση της ανεργίας.
- Κρατικοποίηση των μονοπωλίων και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο για να γίνει δυνατός ο σχεδιασμός της οικονομίας.
- Καταγγελία των ενδοκυπριακών συνομιλιών που είναι στην ουσία συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς και κάλεσμα για απ' ευθείας συνομιλίες ανάμεσα στα ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά αριστερα κόμματα για τη λύση του Κυπριακού.

Ο αγώνας της ενωμένης εργατικής τάξης της Κύπρου για παραμερισμό των αστών από την εξουσία και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας θα βρει σύμμαχους την εργατική τάξη στην Ελλάδα και την Τουρκία. Μια τέτοια συμμαχία κάνει αδύνατη οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική επίθεση. Κάνει αναπόφευκτη την ενεργο σκληρή γιγνή της εργατικής τάξης όλου του κόσμου που έχει κιόλας αρχίσει να δίνει σκληρές μάχες για την εξουσία.

ΨΗΦΟ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ ΓΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Βουλευτικές Εκλογές '85

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ

Η κύρια αιχμη διαμάχης στην προπαγάνδα των κομμάτων για τις βουλευτικές εκλογές του Δεκέμβρη είναι σίγουρα το εθνικό θέμα. Μέσα στα τελευταία δυο χρόνια έχουν αποκρουσताλλωθεί δυο βασικά στρατόπεδα: από τη μια οι υποστηρικτές μιας υποχωρητικής στάσης στις ενδοκυπριακές συνομιλίες για να γίνει δυνατή η συνεννόηση με τον Ντενκτάς, και από την άλλη το λεγόμενο απορριπτικό μέτωπο.

Και στα δυο στρατόπεδα υπάρχουν παράξενες συμμαχίες. Από τη μια το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ, τα κόμματα που περισσότερο απο οτιδήποτε εκπροσωπούν τους δυο πόλους της Κυπριακής κοινωνίας από την άλλη η ΕΔΕΚ μαζί με το ΔΗΚΟ και ένα συνονθύλευμα μικροομάδων, δυνάμεις που μέχρι χτες ήταν οι χειρότεροι εχθροί σε σχέση με αυτο το ίδιο το εθνικό θέμα.

Αυτες οι παράξενες συμμαχίες δεν είναι τυχαίες. Η συγκεκριμένη μορφή που έχουν σήμερα οφείλεται φυσικά σε ιστορικούς λόγους, καθορίστηκε από την συγκεκριμένη πορεία της Κυπριακής πολιτικής τα τελευταία χρόνια. Αυτό όμως δεν είναι αρκετή εξήγηση: γιατί αυτές οι παράξενες συμμαχίες είναι δυνατό να υπάρξουν μόνο και μόνο γιατί τα αριστερα κόμματα της Κύπρου ακολουθούν εθνικιστική πολιτική.

Σε πρώτη ματια φαίνεται γ.α.ρ.ξενος ο χαρακτηρισμός της πολιτικής του ΑΚΕΛ με τον όρο εθνικιστική πολιτική. Όσο η προπαγάνδα του ΑΚΕΛ και των αντιπάλων-του παροισιάζουν την πολιτική του σαν νάταν απαλλαγμένη από εθνικές προκαταλήψεις, μέχρι που φτάνει στα όρια του «φιλοτουρκισμού». Το σύνθημα «οι τουρκοκύπριοι είν' αδελφοί μας» είναι κύριον ΑΚΕΛΙΚΟ σύνθημα, και η προώθηση μιας υπο-

χωρητικής γραμμής γίνεται στο όνομα της συμφιλίωσης με τους Τουρκοκύπριους.

Όμως η φύση μιας πολιτικής δεν καθορίζεται ούτε από τις αόριστες εντυπώσεις που επικρατούν ούτε από μερικά απομονωμένα συνθήματα: καθορίζεται κύρια από τα συγκεκριμένα συνθήματα πρακτικής πολιτικής και τις συγκεκριμένες πολιτικές πράξεις. Στην προεκλογική καμπάνια του ΑΚΕΛ το μοναδικό πρακτικό σύνθημά του είναι η κυβέρνηση εθνικής ενότητας, η μοναδική πρακτική πολιτική του είναι η σύμπλευση με τον ΔΗΣΥ στην επίθεση ενάντια στον Κυπριανού.

Είναι αδύνατο να καταλάβει κανείς πως είναι δυνατό μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας να λύσει το Κυπριακό. Η φαινομενική δικαιολόγηση είναι ότι τα δυο μεγάλα κόμματα, που αποτελούν την πλειοψηφία, θα μπορούσαν να επιβάλουν την διαλλαχτική πολιτική τους, οι ενδοκυπριακές συνομιλίες θα πάρουν νέα πνοή και - ίσως - να φτάσουμε στη συνεννόηση με τον Ντενκτάς.

Υπάρχουν τρία προβλήματα σ' αυτή τη λογική. Το πρώτο είναι αυτο που εξηγήσαμε πολλές φορές, αυτο που έκαμε αδύνατη τη λύση εδώ και τόσα χρόνια: η Τουρκοκυπριακή αστική τάξη είναι τόσο αδύνατη σε σύγκριση με την Ελληνοκυπριακή που ο Ντενκτάς χρειάζεται όχι μόνο το διαχωρισμό, αλλά και την απειλή του πολέμου για να μπορεί να προστατέψει την ίδια την ύπαρξη των Τουρκοκυπριών αστών. Δεν έχει κανένα λόγο, μια και έχει τη δύναμη των Τουρκικών στρατευμάτων, να προχωρήσει σε οποιαδήποτε συνδιαλλαγή.

Το δεύτερο αδύνατο σημείο είναι η δυσκολία στη δημιουργία κυβέρνησης εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή των «απορριπτι-

κών» με το πρόγραμμα των «υποχωρητικών». Αν είναι να γίνει η υποχώρηση από την «πλειοψηφία» οι «απορριπτικοί» δεν έχουν κανένα συμφέρο να συμμεριστούν την ευθύνη. Σε τελευταία ανάλυση λοιπον κυβέρνηση εθνικής ενότητας, όπως την προτείνει το ΑΚΕΛ σημαίνει κυβέρνηση ΑΚΕΛ - ΔΥΣΗ - αν το εθνικό θέμα είναι ο λόγος της δημιουργίας της.

Τέλος, ακόμα κι αν υπάρξει μια κυβέρνηση στην οποία θα συμμετέχει η δεξιά, ποια λύση θα επιδιώξει; Και το ΔΗΚΟ και ο ΔΗΣΥ δεν κρύβουν πως στηρίζουν τις ελπίδες τους στις «πιέσεις» των ΗΠΑ και της ΕΟΚ στην Τουρκία. Οπωσδήποτε για να ελπίζουν κάτι τέτοιο θα κάμουν το παν για να εξευμενίσουν τη Δύση, θα αναζητήσουν μια λύση που να ικανοποιεί αυτές τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις - θα αναζητήσουν μια «ιμπεριαλιστική» λύση.

Είναι φανερό πως η ίδια η συνεργασία με την δεξιά έχει τη δική της αδυσωπήτη λογική. **Το να συνεργαστεί κανείς με τη δεξιά, πολύ περισσότερο το να επιδιώκει κυβέρνηση εθνικής ενότητας, σημαίνει πως θεωρεί την αστική τάξη της χώρας τους πιο φιλική δύναμη από την εργατική τάξη της «αντίπαλης» χώρας.** Αυτο είναι εθνικιστική πολιτική. Είναι η πολιτική που οδήγησε στην κατάρρευση της 2ης Διεθνούς και στον 1ο Παγκόσμιο πόλεμο. Στην περίπτωση της Κύπρου, η αδυναμία της δεξιάς να λύσει το πρόβλημα, αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει σε κρίση, σε άνοδο του εθνικισμού και τέλος στη σύγκρουση.

Την άνοδο του εθνικισμού υποστηρίζει χωρίς περιρροφές η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Ξεκινώντας από τη σωστή διαπίστωση πως ο Ντενκτάς δεν έχει καμμία διάθεση για λύση του Κυ-

πριακού, φτάνει στην εισήγηση για ενίσχυση της στρατιωτικής δύναμης σε εθνική βάση και πλησιάζει επικίνδυνα στο να προτείνει ακόμα και στρατιωτική λύση στο πρόβλημα. Παραβλέπει εντελώς το αρνητικό ισοζύγιο στρατιωτικής δύναμης στο νησί, και δεν βλέπει πως ακόμα και η Ελληνική Μεραρχία πολυ λίγο θα αλλοιώσει αυτο το ισοζύγιο: μια τέτοια όμως πολιτική οδηγεί κατευθείαν είτε στη σύγκρουση είτε στη διπλή ένωση.

Η άρνηση των δυο αριστερων κομμάτων να αντιμετωπίσουν το Κυπριακό πρόβλημα διεθνιστικά, στερήσει και στερει την δυνατότητα συνεννόησης με την Τουρκοκυπριακή εργατική τάξη.

Όσο τα Ελληνοκυπριακά αριστερα κόμματα συνεργάζονται με τη δεξιά είναι αδύνατο να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των Τουρκοκυπριών, είναι αδύνατο να τους αποσπάσει από τη δική τους συμμαχία με την δική τους δεξιά.

Όμως ο μόνος τρόπος για να λυθεί το Κυπριακό είναι η κοινή δράση με τους Τουρκοκυπριούς εργάτες: μια συμμαχία που μόνο στη βάση του αγώνα ενάντια στη δεξιά, του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, μπορεί να υπάρξει.

Οι εκλογές του Δεκέμβρη θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν το πρώτο μήνυμα στην τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Τόσο το Α-

ΚΕΛ όσο και η ΕΔΕΚ θα μπορούσαν να στείλουν αυτο το μήνυμα ρίχνοντας την ευθύνη για την αποτυχία συνεννόησης εκεί που ανήκει: στη δεξιά και το σύστημά της. Με τη σημερινή πολιτική που ακολουθούν ούτε το ΑΚΕΛ ούτε η ΕΔΕΚ προσφέρουν ελπίδα στους τουρκοκύπριους. Αδυνατώντας να μπουν μπροστα με τόλμη και να ηγηθούν του εργατικού κινήματος στον αγώνα για μια σοσιαλιστική Κύπρο, αφήνουν την πρωτοβουλία στη δεξιά να συνεχίσει την εθνικιστική της πολιτική, να συνεχίσει από αδιέξοδο σε αδιέξοδο - και τέλος τέλος να οδηγήσει την Κύπρο σε νέα σύγκρουση και στη διπλή ένωση.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ενωμένοι να δώσουμε τη μάχη των εκλογων

Στις 6 του Νοέμβρη παραδώσαμε στον Πρόεδρο της ΕΔΕΚ σ. Βάσο Λυσαριδή το γράμμα που δημοσιεύουμε πιο κάτω:

Σύντροφε Πρόεδρε,

Θεωρούμε και πάλι καθήκον μας, μπροστα στην εκλογική μάχη που το κόμμα ετοιμάζεται να δώσει, να απευθυνθούμε σε σας για να δώσουμε τις απόψεις και τις προθέσεις - μας.

Όπως και σε κάθε προηγούμενη εκλογική μάχη η Αριστερή Πτέρυγα δεν πρόκειται να μείνει αδρανής αλλά θα δώσει όλες - της τες δυνάμεις για την εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ. Έχουμε ήδη αρχίσει τον προγραμματισμό της προεκλογικής -μας εκστρατείας και ελπίζουμε να συμβάλουμε θετικά στον αγώνα του κόμματος.

Μπαίνουμε σ' αυτο τον αγώνα πιστεύοντας πως μια δυνατή ΕΔΕΚ οπλισμένη μ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα αποτελέσει ένα ισχυρο όπλο ενάντια στην αστική τάξη και την Κυβέρνηση που ετοιμάζονται μετα τις εκλογές να χτυπήσουν τα κεκτημένα της εργατικής τάξης.

Πιστεύουμε ακόμα πως αυτή είναι ώρα παραμερισμού οποιωνδήποτε διαφορών, είναι ώρα κοινής δράσης, είναι ώρα συντονισμένου χτυπήματος ενάντια σ' όλους όσους οραματίζονται την απομόνωση και τη συρρίκνωση της ΕΔΕΚ. Πιστεύουμε πως η δουλειά για τις εκλογές θα βοηθηθεί σε μεγάλο βαθμό αν το κόμμα εμφανιστεί αποφασιστικό και ενωμένο και γι' αυτο είμαστε έτοιμοι να εντάξουμε τη δουλειά μας μέσα στο επίσημο πρόγραμμα του κόμματος.

Ξέρουμε πως αυτο δεν λύνει τις διαφορές και τις καχυποψίες που υπάρχουν. Ξέρουμε πως υπάρχουν σημαντικές διαφορές ανάμεσα-μας. Όμως θεωρούμε την Αριστερή Πτέρυγα σαν αναπόσπαστο κομμάτι της ΕΔΕΚ. Οι ιδέες μας πηγάζουν από τις αγωνιστικές παραδόσεις, τις διακηρύξεις, τις αρχές και το καταστατικό του κόμματος. Πιστεύουμε στον σημαντικό ρόλο που έχει να διαδραματίσει η ΕΔΕΚ στην κυπριακή κοινωνία, πιστεύουμε στη δύναμη και την ικανότητα-της να ξεπερνά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Πιστεύουμε τέλος πως η ΕΔΕΚ είναι το κλειδί για την σοσιαλιστική αλλαγή στην Κύπρο.

Έτσι θεωρούμε σημαντικό να συμβάλουμε με κάθε τρόπο στην εκλογική νίκη της ΕΔΕΚ, και ο καλύτερος τρόπος είναι η δυναμική συμμετοχή-μας στην προεκλογική εκστρατεία του κόμματος. Είμαστε βέβαιοι πως θα μας δοθεί η ευκαιρία να συζητήσουμε τις διαφορές-μας και μετα τις 8 του Δεκέβρη. Τώρα ας δουλέψουμε μαζί.

Η νεολαία παλεύει για Σοσιαλισμο

συνέχεια απο τη σελ. 5

μεθόδους που θα την βοηθήσουν να αντισταθεί και να ανατρέψει τους νόμους μιας κοινωνίας που μισά.

Η Αριστερα

Είναι δω όμως που απουσιάζει η σωστή προοπτική, η οργανωμένη πάλη στη βάση ενός προγράμματος που ναγκαλιάζει τους προβληματισμούς της νεολαίας να την ενθουσιάζει και να την καθοδηγή. Η αποτυχία των αριστερων κομμάτων και οργανώσεων νεολαίας βρίσκεται ακριβώς εδώ. Η ομολογία των αριστερων ηγεσιων ότι ο νεολαίος δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική (τους) είναι πέρα για πέρα αληθινή. Όμως η πολιτική για τους νέους, στα λόγια και τα έργα αυτων των ηγεσιων, έχει ταυτιστεί με τες αλληλοκατηγορίες των πολιτικων σε ζητήματα που τη νεολαία δεν την απασχολουν, με τες συνταγματικές κρίσεις, με τον Γκουεγιάρ και με τες ατέλειωτες συνομιλίες. Η πολιτική της συνεργασίας με τους αστους και της μη αμφισβήτησης του κατεστημένου απογοητεύει τη νεολαία, που φυσιολογικά έτσι τους βάζει όλους στο ίδιο τσουβάλι, όσα άρθρα με αριστερή φρασεολογία κι αν εμφανιστούν στα έντυπα των αριστερων οργανώσεων. Η αδιαφορία και η απογοήτευση της νεολαίας για τα πολιτικά δεν εκφράζει τίποτε άλλο από τον ρεφορμισμο των αριστερων ηγεσιων.

Αναπόφευκτα λοιπον ο νεολαίος στρέφεται μακριά απο την οργανωμένη πολιτική πάλη και οργανώνει τη δική του μορφή αντίδρασης ενάντια σ' αυτα που προσπαθούν να του επιβάλουν απο τα πάνω. Παραμένει έξω απο τα κόμματα και οδηγείται κάτω απο τα αδιέξοδα και την ανασφάλεια στη διέξοδο του «κουρσάρου με το μπουφάν το πλαστικό», στα σφαιριστήρια, στη μόδα των «πανκι», στα ναρκωτικά κ.λ.π.

Πρόγραμμα

Για ν' απορριψει η νεολαία αυτο τον τρόπο ζωής χρειάζεται να της δώσουμε συγκεκριμένες λύσεις στα προβλήματα της. Να παλαίψουμε στη βάση ενός προγράμματος που να περιλαμβάνει:

-Επιβολή ενός δυναμικού και δημοκρατικού συνδικαλισμού στα σχολεία.

Μείωση της θητείας, συνδικαλισμός στο στρατο και κατάργηση όλων των καταπιεστικών θεσμων.

-Πραγματική αύξηση του μισθου των φαντάρων για να συνάδει με τους μίνιμουμ κατοχυρωμένους μισθους.

- Άμεση ίδρυση πανεπιστημίου με δωρεάν παιδεία μέχρι το πανεπιστήμιο και επιδοτήσεις στους φοιτητες.

- Ουσιαστικές αυξήσεις στους κατώτατους μισθους, ιδιαίτερα των μαθητευομένων.

- Παροχή υποφερτου ανεργειακού επιδόματος σε όλους-νεοεισερχόμενους και μη-μέχρι την εξεύρεση εργασίας. Αγώνας για εξάλειψη της ανεργίας στη βάση ενός κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας.

- Δημιουργία κοινοτικών ψυχαγωγικών χώρων διοικούμενων απο τους νέους.

- Να τεθεί τέρμα στις αυθαιρεσίες της αστυνομίας και των άλλων σωμάτων ασφαλείας του κράτους.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να υιοθετήσουν τα αριστερα κόμματα και να παλαίψουν για την υλοποίηση του. Για να γίνει όμως αυτο χρειάζεται να σπάσουν οι δεσμοί με την αστική τάξη. Να συνδεθεί το πρόγραμμα με την ανάγκη της σοσιαλιστικής προοπτικής - κάτι που ποτε μέχρι σήμερα δεν έχει μπει πειστικά μπροστα στους νέους. Έξω απο την προοπτική του σοσιαλισμου είναι αδύνατο οι νέοι ν' αφήσουν τες προκαταλήψεις που έχουν ενάντια στην πολιτική και να ενταχθούν στες οργανώσεις της αριστερας.

Οι νέοι όμως δεν έχουν κανένα μέλλον μέσα στον καπιταλισμό. Ο μόνος δρόμος γι' αυτους είναι ο σοσιαλισμός. Ο αγώνας για το σοσιαλισμο περνά μέσα απο τη μεταμόρφωση των οργανώσεων και κομμάτων της αριστερας, περνά μέσα απο το σπρώξιμο της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ στην εξουσία.

Αυτη τη μάχη δίνει σήμερα η Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ. Σ' αυτη τη μάχη δεν μπορεί να απουσιάσει η νεολαία γιατί η έκβαση της αφορά τη ζωή και το μέλλον της.

Μπροστα στη μάχη των εκλογών η Αριστερή Πτέρυγα συνεχίζει τον αγώνα για μια πραγματικά σοσιαλιστική και δυνατή ΕΔΕΚ που θα αποτελέσει ένα σημαντικό βήμα για την ενότητα της Αριστερας και το σοσιαλισμο. **Οι αγωνιστες νεολαίοι που μπουχτήσαν με την καταπίεση και την εκμετάλλευση είμαστε σίγουροι πως θα αγκαλιάσουν με ενθουσιασμο αυτο τον αγώνα.**

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ. Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ.
Γ. ΚΑΨΗΣ

Ανεχτίμητες εμπειρίες απο τη μεγάλη Οχτωβριανη Επανάσταση

Τον Οκτώβρη του 1917 ένα γεγονός συντάραξε την ανθρωπότητα. Η εργατική τάξη στη Ρωσία κατανοώντας τον ιστορικό της ρόλο, κινήθηκε και κατάλαβε την εξουσία. Τα όνειρα της τότε αστικής κυβέρνησης για απόλυτη κυριαρχία πάνω στην κοινωνία κήκταν μαζί με τις ελπίδες της παγκόσμιας

αστικής τάξης για αιώνια ζωή του καπιταλισμού. Η εργατική τάξη, στήνοντας τα δικά της όργανα λειτουργίας της κοινωνίας έδωσε ένα παράδειγμα που ποτε και τίποτε δεν θα σβήσει. Το ρολόι της ιστορίας είχε ξεκινήσει την αντίστροφη μέτρηση για τον καπιταλισμό.

Τον Φεβράρη του 1917, μέσα απο την κίνηση των μαζών, η χιλιόχρονη κυριαρχία του Τσαρισμού συντριβόταν και περνούσε στο παρελθόν. Ο πρώτος παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος που είχε ρίξει τις μάζες της Ευρώπης σε εξαθλίωση δεν άφησε φυσικά τη Ρωσία ανέπαφη. Η παλιά κοινωνία δεν μπορούσε να λύσει κανένα πρόβλημα. Έπρεπε να ανατραπεί - κι ανατράπηκε.

Οι μάζες έλυσαν τις διαφορές τους με τον τσαρισμό αλλά σύντομα αυτο φάνηκε ότι δεν ήταν αρκετό. Έμπαινε το ερώτημα: Ποιος δρόμος είναι αυτός που ακολουθώντας τον θα βγούμε απο το αδιέξοδο; Ποια φόρμουλα είναι αυτή που θα δώσει ώθηση στην κοινωνική ανάπτυξη;

Ο Λένιν, φτάνοντας στην Ρωσία απο την εξορία τον Απρίλλη του 1917, έδωσε την απάντηση.

Λένιν: οι θέσεις του Απρίλλη

Με την επανάσταση του Φεβράρη οι ηγεσίες των δύο μεγάλων κομμάτων της εργατικής τάξης είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι μιας και μόλις τώρα γεννιόταν η αστική δημοκρατία, έπρεπε να υποστηριχτεί απο την εργατική τάξη ώστε η αστική τάξη να καταστεί ικανή να φέρει σε πέρας τα ιστορικά της καθήκοντα. **Με άλλα λόγια να αφεθεί η αστική τάξη να «ετοιμάσει» την κοινωνία ώστε να μπορεί αυτή να περάσει σ' ένα υστερινότερο στάδιο στο σοσιαλισμό.**

Εναντία σ' αυτή την πολιτική στράφηκε ο Λένιν με τις «θέσεις του Απρίλλη». Το πιο δύσκολο όμως γι' αυτόν ήταν η αλλαγή της θέσης του ίδιου του κόμματος του που κατα την διάρκεια της εξορίας του είχε περάσει σε πολιτική υποστήριξης της αστικής κυβέρνησης.

Πριν απο την επιστροφή του Λένιν είχαν δώσει κριτική υποστήριξη στις κυβερνήσεις των ΛΒΟΦ και Κερένσκυ έχοντας σαν καθοδηγητή το γεγονός ότι τα καθήκοντα της Ρωσικής επανάστασης ήταν αστικοδημοκρατικά σε χαρακτήρα. Αυτά τα καθήκοντα προσδιορίζονταν στο κτύπημα της Ρωσικής μοναρχίας, στην κατανομή της γης στους αγρότες και στην εξάλειψη της εθνικής καταπίεσης. Ένας τέτοιος αγώνας δημοκρατικής μορφής, υποστηρίζαν στην απουσία του Λένιν οι ηγέτες των Μπολσεβίκων, έπρεπε να έχει στην ηγεσία του την φιλελεύθερη αστική τάξη.

Η μεγάλη καθυστέρηση της χώρας έκανε αναπόφευκτό στο μυαλό τους το γεγονός ότι η χώρα θα έπρεπε να περάσει απο ολόκληρη ιστορική περίοδο αστικής κυριαρχίας προτού η εργατική τάξη να μπορεί να καταλάβει την εξουσία.

Ο Λένιν, μαζί με τον Τρότσκι, συμφωνούσαν ότι τα καθήκοντα της επανάστασης ήταν δημοκρατικά σε χαρακτήρα. Αλλά το συμπέρασμα τους για την μορφή αγώνα που έπρεπε να ακολουθηθεί ήταν θεμελιωδώς διαφορετικό απο το συμπέρασμα που εξυπακούει πολιτική υποστήριξης των καπιταλιστών.

Με πείσμα και καθαρότητα απόψεων απέρριψαν την μηχανιστική αντίληψη των «σταδίων». Έδωσαν έμφαση στην απόδειξη της ανικανότητας της φιλελεύθερης μπουρζουαζίας να παίξει οποιονδήποτε επαναστατικό ρόλο ενάντια στον Τσαρισμό. Σύμφωνα με τις απόψεις τους, η αστική τάξη σύντομα θα περνούσε με το μέρος της αντεπανάστασης.

Για τον Λένιν, το βασικό κοινωνικό καθήκον της επανάστασης ήταν η απαλλοτρίωση της γης των γαιοκτημόνων, και η ανακατανομή της στους αγρότες. Όμως, οι τραπεζίτες και οι αστοί ήταν κοινωνικά και οικονομικά δεμένοι μαζί με τους γαιοκτήμονες με χίλια νήματα. Αυτό έκανε τους αστούς ανίκανους, να υποστηρίξουν - πόσον μάλλον να οδηγήσουν - ένα αγώνα της αγροτιάς για διεκδίκηση γης.

Ο Λένιν ξεκαθάριζε ότι μόνο μέσα απο την επαναστατική διεκδίκηση της εξουσίας από τις καταπιεσμένες και εκμεταλλευόμενες μάζες της κοινωνίας, μπορούσαν να διεκπεραιωθούν τα δημοκρατικά καθήκοντα στη Ρωσία. Αυτό φυσικά εξυπακούει τη συντριβή της αντίστασης της μοναρχίας, της αριστοκρατίας και της αστικής τάξης, από την συνδιασμένη δύναμη της εργατικής τάξης και της αγροτιάς.

Ο ίδιος συνδιασμός δυναμικών, με την σωστή πολιτική, θα ήταν αυτός που θα έβαλε φραγμό και στα εθνικά προβλήματα και συγκρούσεις. Προβλήματα και συγκρούσεις που όχι μόνο δεν μπορούσε να λύσει ο καπιταλισμός της Ρωσίας αλλά αντίθετα τα όξυνε και τα διαιωνίζει.

Οι Μπολσεβίκοι για το Εθνικό

Στην Τσαρική Ρωσία τα εθνικά προβλήματα ήταν οξυτάτα. Οι Μεγαλορώσοι, η καταπιέζουσα δηλαδή εθνότητα, αριθμούσαν 70 εκατομύρια σε αντίθεση με τις

Ο πρωθυπουργός της προσωρινής κυβέρνησης Κερένσκυ επιθεωρεί τα στρατεύματα-του. Μέχρι τον Οχτώβρη δεν εύρισκε στρατεύματα να τον υποστηρίξουν στην πρωτεύουσα και τη γύρω περιοχή.

Λένιν: Τον Απρίλη του 17 επανεξόπλισε το κόμμα των Μπολσεβίκων με την επαναστατική πολιτική που οδήγησε στην επικράτηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

υπόλοιπες εθνότητες που έφταναν μέχρι τα 90 εκατομύρια. Σ' αυτές τις εθνότητες συμπεριλαμβάνονταν οι Ουκρανοί, Φιλανδοί, Γεωργιανοί κλπ. Καχυποψία, αντιπάθεια, μίσος χώριζαν τις διάφορες εθνότητες με τους Μεγαλορώσους. Χωρίς λοιπόν τη σωστή πολιτική, η επανάσταση εναντίον των καπιταλιστών, τον Οκτώβρη, είτε δεν θα ήταν δυνατή είτε θα διχοθετούσαν σε εθνικιστικά κανάλια με αποτέλεσμα αιματηρές εθνικές συγκρούσεις.

Ο στόχος του Λένιν ήταν το σπάσιμο και του τελευταίου ίχνους εθνικισμού που μπορούσε να υπάρχει σε ένα πληθυσμό διαφορετικών εθνότητων που έτσι κι' αλλιώς ολόκληρος βρισκόταν κάτω από την Τσαρική καταπίεση προηγούμενα, και κάτω από την συνδιασμένη πίεση των καπιταλιστών και των τσιφλικιδών τώρα. Έτσι, πάλεψε με αποφασιστικότητα για την επικράτηση του συνθήματος και της πολιτικής θέσης που αναγνώριζε το δικαίωμα κάθε εθνότητας να αυτοδιατεθεί. Η θέση αυτή εξυπακούει αναγνώριση του δικαίωματος ενός έθνους να αποχωρήσει και να κτίσει το δικό του κράτος. Με αυτό δεν σημαίνει ότι ο Λένιν επεδίωκε ξεχωριστά μικρά-μικρά κράτη. Άλλωστε ο ίδιος αναγνώριζε την αδυναμία μικρών συνόλων να αναπτυχθούν οικονομικά. Εκείνο που επεδίωκε ήταν την αύξηση της εμπιστοσύνης, μεταξύ των εθνότητων με μοναδικό σκοπό την επίτευξη της ενιαίας δράσης των προλεταριακών τμημάτων τους. Και ακριβώς μέσα από μια τέτοια ενιαία δράση θα σταματούσαν να δρουν οι φυγόκεντρες τάσεις, οι τάσεις δηλαδή για δημιουργία ξεχωριστών κρατών.

Γι' αυτό λοιπόν ο Λένιν έδινε μεγάλη σημασία στο εθνικό: **Ήθελε να παραμερήσει οτιδήποτε στεκόταν εμπόδιο στην ενιαία δράση του προλεταριάτου όλων των εθνότητων. Πίστευε ότι μόνο η κοινή δράση του προλεταριάτου μπορούσε να φέρει την εθνική απελευθέρωση:**

«Με την ενιαία δράση των μεγαλώρωσων και Ουκρανών προλεταριών είναι δυνατή μια ελεύθερη Ουκρανία. Χωρίς μια τέτοια ενότητα ούτε λόγος μπορεί να γίνει γι' αυτήν.»

Ακόμα δηλαδή και η εξέγερση καταπιεσμένων εθνών, τοποθετούνταν από το Λένιν μέσα στον γενικότερο αγώνα του προλεταριάτου για σοσιαλισμό. Το 1916 έγραφε: **«Στην πράξη το προλεταριάτο μπορεί να διατηρήσει την ανεξαρτησία του μόνο όταν υποτάσσει την πάλη του για όλες τις δημοκρατικές διεκδικήσεις, μαζί και την διεκδίκηση της δικής του Δημοκρατίας, στην επα-**

ναστατική πάλη του για την ανατροπή της αστικής τάξης.»

Τέτοια ήταν η πολιτική των Μπολσεβίκων. Με αυτό τον τρόπο έβλεπαν τα πράγματα και με τον ίδιο τρόπο κατάφεραν να φέρουν σε πέρας την πιο μεγαλειώδη επανάσταση του αιώνα και να οικοδομήσουν την μοναδική μέχρι σήμερα εργατική δημοκρατία.

Οι Μπολσεβίκοι για την Ειρήνη

Ότι προοδευτικό είχε ο καπιταλισμός σαν παγκόσμιο σύστημα το εξάντλησε μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα. Ο 20ος αιώνας βρήκε τον καπιταλισμό με την μορφή του ιμπεριαλισμού, μια απόλυτα δηλαδή αντιδραστική μορφή. Αυτό επέβαλλε άμεσα την αντικατάσταση του διότι ο καπιταλισμός δεν μπορούσε πια να προσφέρει παρα πείνα, εξαθλίωση, τοπικές συγκρούσεις και παγκοσμίους πολέμους που τους γεννα η ίδια η λογική του, η ίδια η σύγκρουση των συμφερόντων των καπιταλιστών της κάθε χώρας. Γι' αυτό το να ζητας από τους αστούς να κάνουν ειρήνη δεν είναι παρά μια τραγική ειρωνεία.

«Γι' αυτό το να απευθύνεται κανείς στην κυβέρνηση των Γκουτσκοφ - Μιλίουκοφ (η αστική κυβέρνηση του Κερένσκυ) με την πρόταση να κλείσει το γρηγορότερο μια έντιμη, δημοκρατική ειρήνη καλής γειτονίας είναι το ίδιο σαν να απευθύνεται ένας αγαθός «παπουλής» του χωριού σε τσιφλικάδες και έμπορους με την πρόταση να ζουν «θεοφοβούμενα», να αγαπούν τον πλησίον τους και να στρέφουν την δεξιά τους, αν κανείς ραπίσει την αριστερά. Οι τσιφλικάδες και οι έμποροι ακούνε το κήρυγμα, εξακολουθούν να καταπιέζουν και να ληστεύουν τον λαό και ενθουσιάζονται με τον «παπούλη», που ξέρει τόσο ωραία να παρηγορεί και να καθησυχάζει τους «Μουζίκους».

Τον ίδιο ακριβώς ρόλο - ανεξάρτητα αν έχουν συνειδηση του ή όχι - παίζουν όλοι εκείνοι που απευθύνονται στις αστικές κυβερνήσεις με καλοκάγαθους λόγους περι ειρήνης...

Ο πόλεμος, πιο καθαρά στην εποχή του καπιταλισμού, δεν είναι τίποτα άλλο παρα ο ένοπλος διακανονισμός οικονομικών διαφορών. Όσοι λοιπόν υπάρχουν άρχουσες τάξεις που κύριο χαρακτηριστικό τους ήταν και θα είναι η ακατάπαυστη προσπάθεια επέκτασης της οικονομικής δύναμης και επιρροής τους, ο πόλεμος ή η προετοιμασία για πόλεμο θα είναι καθημερινά φαινόμενα.

Γι' αυτό και ο Λένιν, δεν θεωρούσε ότι είχε να κερδίσει τίποτα απο τον ληστρικό παγκόσμιο πόλεμο του 14-18, και δεν θεωρούσε τον εαυτό του Ρώσο πατριώτη την στιγμή της αστικής εξουσίας στη χώρα. Γι' αυτό λοιπόν κάλεσε, για κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη την στιγμή που μαίνονταν οι συγκρούσεις για το ξαναμόρισμα του κόσμου. Μετα απ' αυτό ήταν έτοιμος για οποιαδήποτε θυσίες προκειμένου να υπερασπίσει την Ρωσία όχι όμως τη Ρωσία των τσιφλικιδών και των καπιταλιστών αλλά την Ρωσία της σοβιετικής εξουσίας.

Το κάλεσμα λοιπόν για κατάληψη της εξουσίας απο την εργατική τάξη ήταν ο μόνος δρόμος που θα οδηγούσε στην ειρήνη. Αυτά άλλωστε λεν και τα παρακάτω λόγια του ίδιου:

«Για να πετύχουμε ειρήνη (και πολύ περισσότερο για να πετύχουμε πραγματικά δημοκρατική, πραγματικά έντιμη ειρήνη), πρέπει η κρατική εξουσία να ανήκει όχι στους τσιφλικάδες και στους καπιταλιστές, αλλά στους εργάτες και στους φτωχούς αγρότες.»

Η νίκη της εργατικής τάξης στην Ρωσία του 17 δεν ήταν τυχαία. Ήταν το προϊόν απο την μια της ίδιας φυσικής της κίνησης της τάξης και απο την άλλη της σωστής πολιτικής του επαναστατικού κόμματος που είχε βάλει επι τάπητος όλα τα κείρια ζητήματα που αντιμετώπιζε και το σύγχρονο προλεταριάτο. Και αυτή είναι η μεγαλύτερη ιστορική κληρονομία που μας άφησαν οι Μπολσεβίκοι. Ξεκινώντας και απαντώντας ερωτήματα απο το ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος της αστικής τάξης, ακόμα και της πιο φτωχής, μέχρι πως θα έπρεπε να αντιμετωπίζουν τα εθνικά θέματα, οι μπολσεβίκοι τροφοδότησαν το σύγχρονο προλεταριάτο με πολύτιμες εμπειρίες που μπορεί ακόμα να βρίσκονται φαινομενικά στο περιθώριο αλλά η ίδια η νομοτελική εξέλιξη των γεγονότων, η κρίση του καπιταλισμού θα τις κάμει κτήμα του κάθε εργάτη.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΒΛΑΧΟΣ.

1. Λένιν: Κριτικά Σημειώματα για το Εθνικό Ζήτημα
2. Λένιν: Το Δικαίωμα της Αυτοδιάθεσης των Εθνών
3+4. Λένιν: Γράμματα απο Μακρυά (Το 4ο γράμμα).

Σοσιαλισμός — Η μόνη απάντηση στην καπιταλιστική κρίση

Για το εργατικό κίνημα της Κύπρου η οικονομική κρίση και η ταξική αντιπαράθεση που τη συνοδεύει, δεν είναι πια λόγια ή θεωρίες. Γίνεται όλο και περισσότερο η σκληρή πραγματικότητα της ζωής. Τα τελευταία δείγματα είναι οι μαζικές απολύσεις από το JET και η σκληρή στάση των εργοδοτών απέναντι στα αιτήματα των υποδηματεργατών που οδήγησε στη 48ωρη απεργία και το λοκ-άουτ των εργοδοτών. Απο μόνο του το γεγονός πως μέσα σε μερικούς μήνες οι εργοδότες κήρυξαν δυο λοκ-άουτ - ένα στις Κυπριακές Αερογραμμές, το άλλο στην Υπόδηση-γεγονός που δεν έχει παράλληλο στην ιστορία των εργατικών σχέσεων στην Κύπρο, δείχνει ποσο αποφασισμένοι είναι να χτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των μαζών με κάθε μέσο.

Η νέα αυτή κατάσταση που διαμορφώνεται στο επίπεδο των ταξικών σχέσεων δεν αντανακλά τίποτε άλλο από τα αδιέξοδα τα οποία αντιμετωπίζει η Κυπριακή Οικονομία.

Το εξωτερικό χρέος υπολογίζεται από την ΠΕΟ για το '85 σε £700 εκ. που αντιπροσωπεύει ένα εξαιρετικά ψηλό ποσοστό — 55% — του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ).

Το δημόσιο έλλειμμα, σύμφωνα με τους ίδιους υπολογισμούς, θα φτάσει τα £150 εκ. περίπου δηλαδή το 12.1% του Α.Ε.Π.

Η πραγματική αύξηση στο ΑΕΠ κατά το πρώτο εξάμηνο του '85 ήταν 0.5% (πρόσφατο Δελτίο Λαϊκής Τράπεζας) σε σύγκριση με 7.5% στην αντίστοιχη περίοδο του '84!

Σε σχέση με το '84, οι συνολικές πάγιες επενδύσεις παρουσίασαν απόλυτη κάμψη. Η γεωργική και βιομηχανική παραγωγή παρουσίασαν αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Ο ετήσιος ρυθμός πληθωρισμού ανέβηκε από το 4.8% πέρσι, στο 6%.

το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) που δίνει τα δάνεια στην κυβέρνηση: αύξηση των φόρων, περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες, παγοποίηση των μισθών, χτύπημα των μεροκαμάτων, κατάργηση του τιμαριθμικού. Πίσω από τις ωραίες θεωρίες που επιστρατεύονται για να δικαιολογήσουν αυτά τα μέτρα, βρίσκονται τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών, η ανάγκη να φορτώσουν την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων για να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Σύνδεση με την Παγκόσμια Οικονομία

Καμία πολιτική μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν μπορεί να αποτρέψει την κρίση. Οι παράγοντες που μετα τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο έδωσαν την τεράστια ώθηση που δημιούργησε την μεγάλη μεταπολεμική ανάπτυξη, δεν υπάρχουν πια. Απο τις αρχές της δεκαετίας του '70 η σταθερή ανάπτυξη παραχώρησε τη θέση της στην κρίση και την ανεργία για τις ίδιες τις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

πρωτοκλασικής ανάπτυξης της Αμερικάνικης οικονομίας η οποία οδήγησε κατά τα τελευταία 2-3 χρόνια ολόκληρη την παγκόσμια οικονομία έξω από την κρίση του '79-'82.

Η ψηλή τιμή του δολαρίου και τα ψηλά αμερικάνικα επιτόκια συγκέντρωσαν στις ΗΠΑ κεφάλαια απ' όλο τον κόσμο με τα οποία ο Ρήγκαν χρηματοδότησε τα ελλείμματα στον προϋπολογισμό που δημιούργησαν οι μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες. Αυτή η πολιτική των ελλειμματικών προϋπολογισμών έδωσε στην Αμερικανική οικονομία τη θεαματική ανάπτυξη του '79 για το 1984. Ταυτόχρονα έδωσε σ' όλες τις υπόλοιπες καπιταλιστικές χώρες την πιο πλούσια αγορά για τις εξαγωγές τους: το «ακριβο» δολλάρειο έκανε τις εισαγωγές απ' όλο τον κόσμο φτηνές για τον Αμερικανό καταναλωτή. Η Αμερικανική ανάκαμψη τράβηξε κι ολόκληρη την παγκόσμια οικονομία έξω από την κρίση. Ακόμα και το πρόβλημα των υπερχρεωμένων χωρών (κύρια της Λατινικής Αμερικής) υποχώρησε προσωρινά - με τα έσοδα από τις αυξημένες εξαγωγές τους μπορούσαν να αποπληρώνουν τις δόσεις.

Απο το 7% το '84, ο ρυθμός του Αμερικανικού ΑΕΠ έπεσε στο 2.4% για το '85 - κατακόρυφη πτώση η οποία παρασέρνει και τον υπόλοιπο καπιταλιστικό κόσμο σε νέα κρίση. Το ακριβό δολλάρειο που δημιούργησε τις συνθήκες για να κατακλυστεί η Αμερικανική αγορά από ξένα προϊόντα, έρριξε σε κρίση μια σειρά από ντόπιες βιομηχανίες, όπως τον ατσάλι, των αυτοκινήτων, της ένδυσης κλπ. Ταυτόχρονα δημιούργησε το μεγαλύτερο στην ιστορία εμπορικό έλλειμμα: του ύψους των 150 - 170 δισεκ. δολλαριών.

Για ν' αντιμετωπίσουν το συναγωνισμό οι Αμερικανοί βιομήχανοι φωνάζουν για προστατευτισμό. Υπάρχουν πάνω από 300 νομοσχέδια στο Κογκρέσο που ζητούν κάποιες μορφές προστατευτισμού.

Το έλλειμμα στον προϋπολογισμό έχει, κι αυτό, ξεπεράσει κάθε προηγούμενο: υπολογίζεται σε πάνω από £200 δισ. μέχρι το τέλος του '85.

Η ανάκαμψη αποδειχνεται αναιμική και βραχύβια. Αυτό που πάνω απ' όλα τρομοκρατεί τους πιο σοβάρους στρατηγούς του κεφαλαίου διεθνώς είναι η πιθανότητα ενός εμπορικού πολέμου - αποτέλεσμα της υιοθέτησης προστατευτικών μέτρων από κάποια σημαντική χώρα κι αντιποίνων από τις υπόλοιπες - που θα έρριχνε αμέσως την παγκόσμια οικονομία στο χάος.

Ο Κυπριακός Καπιταλισμός σε αδιέξοδα

Όσοι νομίζουν ότι μπορούν να δώσουν λύσεις στα προβλήματα του Κυπριακού καπιταλισμού τη στιγμή που η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε αδιέξοδα, ζουν σε αυταπάτες. Η κυπριακή οικονομία εξαρτάται από την παγκόσμια αγορά: γιατί αυτή απορροφά τις Κυπριακές εξαγωγές και γιατί προμηθεύει την κυπριακή οικονομία με πρώτες ύλες, τεχνολογία και ενδιάμεσα προϊόντα. Ακόμα και το τουριστικό ρεύμα εξαρτάται από την κατάσταση ιδιαίτερα των Ευρωπαϊκών οικονομιών.

Ο περιορισμός των αυξήσεων στα επίπεδα της παραγωγικότητας που για καιρό προσπάθησαν και πέτυχαν οι εργοδότες δεν λύνει κανένα πρόβλημα. Το πρόβλημα με την Κυπριακή Βιομηχανία είναι ότι γενικά η παραγωγικότητα της είναι χαμηλή λόγω του σχετικά μικρού μεγέθους των μονάδων της. Πέρσι, οι πραγματικές αυξήσεις ήταν 2.8% σε σχέση με 2.5% περίπου που ήταν η αύξηση στην παραγωγικότητα. Αυτό δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Το '85

αποδείχτηκε πολύ πιο δύσκολο από το '84.

Οι αστοί θέλουν να χτυπήσουν τα μεροκάματα. Και φαίνεται πως οι συνδικαλιστές ηγέτες είναι διατεθειμένοι να κάμουν υποχωρήσεις πάνω στο θέμα. Ούτε αυτό θα λύσει το πρόβλημα - απο μια σκοπιά θα βαθύνει την κρίση περιορίζοντας την αγοραστική δύναμη στο εσωτερικό. Όμως θα είναι η αρχή για να χτυπήσει και να ξαναχτυπήσει η αστική τάξη το βιοτικό επίπεδο και τα κεκτημένα της εργατικής τάξης για να διατηρηθούν τα κέρδη των μεγάλων (οι μικροί θα συντριβούν) επιχειρηματιών.

Μπροστα στα αδιέξοδα πολλοί αστοί στρέφονται προς την υποτίμηση της Κυπριακής λίρας. Το εργατικό κίνημα πρέπει να είναι ξεκάθαρο: υποτίμηση του νομίσματος σημαίνει να παίρνουν λεφτά από τη τσέπη του εργάτη και να τα δίνουν στον καπιταλιστή. Η ιδέα της υποτίμησης είναι ότι «φτηνίζει» τις εξαγωγές - πράμα που βοηθά την οικονομία. Αλλά αυτό συνοδεύεται από αύξηση των τιμών των εισαγωγών. Ένα λάβουμε υπ' όψη ότι το 75% των Κυπριακών εισαγωγών είναι πρώτες ύλες και κεφαλαιουχικά αγαθά, η πλάνη γίνεται φανερή. Αυτά τα προϊόντα θα αγοράζονται πιο ακριβά. Το κυπριακό εργατικό κίνημα θα πληρώνει πιο ακριβά τα εισαγόμενα καταναλωτικά προϊόντα αλλά και τα προϊόντα επιτόπιως παραγωγής λόγω των πιο ακριβών πρώτων υλών. Ο Παπαντρέου υποτίμησε 3 φορές τη δραχμή από το '81. Όμως δεν έλυσε ούτε ένα πρόβλημα.

Η άποψη για περιορισμό των εισαγωγών, σαν η πανάκεια που θα λύσει τα προβλήματα, την οποία φαίνεται να υποστηρίζουν πλατιά οι συνδικαλιστές ηγέτες και οι ηγέτες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ αποτελεί τη μεγαλύτερη ίσως πλάνη. Δείχνει κατ' αρχήν μια λειψή κατανόηση της σύνδεσης και αλληλοεξάρτησης των διεθνών οικονομιών μεταξύ τους. Όλες έχουν προβλήματα, όλες είναι σε κρίση: Έτσι κάθε προστατευτικό μέτρο θα οδηγήσει σε αντί-μετρα από την επηρεαζόμενη χώρα. Κι ακόμα, αφήνοντας αυτό κατά μέρος, προστατευτισμός σημαίνει να προστατεύονται ντόπιοι καπιταλιστές από το συναγωνισμό των ξένων - ακριβώς επειδή τα προϊόντα των ξένων είναι είτε πιο φτηνά είτε καλύτερης ποιότητας είτε και τα δυο. Το εργατικό κίνημα δεν έχει κανένα λόγο να προτιμά το ντόπιο από το ξένο καπιταλιστή. Προστατευτισμός σημαίνει, στο τέλος τέλος, χαμηλότερης ποιότητας προϊόντα σε πιο ακριβείς τιμές: δηλαδή πληρώνει η εργατική τάξη για να κάνουν κέρδη οι κεφαλαιοκράτες.

Αγώνας για το Σοσιαλισμό

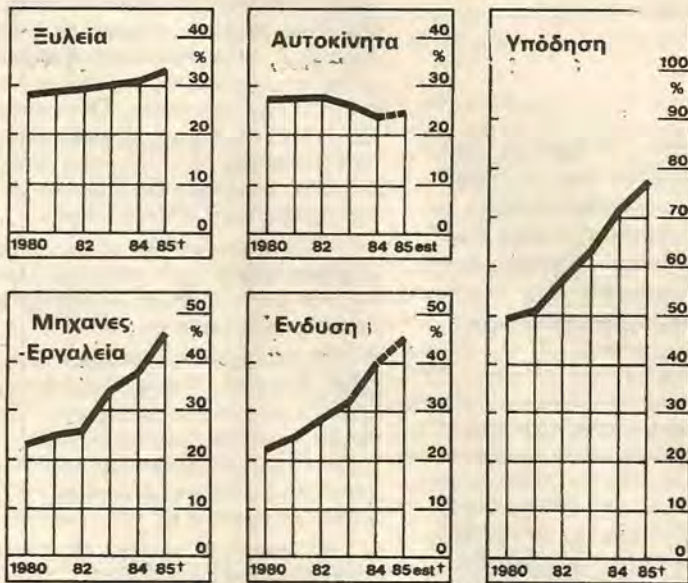
Οι σοσιαλιστές μέσα στο εργατικό κίνημα πρέπει να παλαίσουν ενάντια σε κάθε αυταπάτη για τις δυνατότητες του καπιταλισμού να ξεπεράσει τα αδιέξοδα του και για τις δυνατότητες, ανάπτυξης της οικονομίας πάνω σε εθνική βάση. Ο κόσμος είναι δεμένος σε μια ενιαία παγκόσμια οικονομία και ο μόνος δρόμος προς τα μπρος είναι ο δρόμος του σοσιαλισμού. Το μόνο που υπόσχεται ο καπιταλισμός στις μάζες είναι βάσανα και χειρότερα βάσανα.

Ο αγώνας για το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, ο αγώνας για τα κεκτημένα, δεν μπορεί να πετύχει αν δεν συνδεθεί με τον αγώνα για το σοσιαλισμό. Αν η εργατική τάξη δεν είναι διατεθειμένη να πάρει στα χέρια της και να λειτουργήσει προς όφελος της κοινωνίας ότι οι αστοί δεν μπορούν να λειτουργήσουν, τότε η προσπάθεια της να προστατέψει ότι κέρδισε μέχρι σήμερα είναι καταδικασμένη.

Οι συνδικαλιστές ηγέτες και οι ηγέτες της αριστερας προσπαθούν να προστατέψουν το βιοτικό επίπεδο των μαζών, αναζητώντας όμως λύσεις μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού. Έτσι χάνουν την ουσία του ζητήματος: ότι ο καπιταλισμός δεν μπορεί να εγγυηθεί αυτά που μέχρι χτες έδινε στους εργάτες. Είτε θα ανατραπεί ο καπιταλισμός είτε το εργατικό κίνημα θα πληρώσει για την κρίση. Οι εργατικοί ηγέ-

συνέχεια στη σελ. 11

Το ποσοστό της αγοράς των ΗΠΑ που καταλαμβάνεται από τις εισαγωγές

est : πρόβλεψη
* : για τους πρώτους 7 μήνες
+ : για το πρώτο 6-μηνο

Τα σχεδιαγράμματα για τις παραπάνω βασικές Αμερικανικές βιομηχανίες δείχνουν πως οι εισαγωγές σταδιακά εχτοπίζουν όλο και μεγαλύτερο μέρος της ντόπιας παραγωγής. Οι Αμερικανοί βιομήχανοι φωνάζουν υπέρ της προστασίας των βιομηχανιών τους από το ξένο συναγωνισμό. Πάνω από 300 νομοσχέδια που ζητούν προστατευτικά μέτρα εκκρεμούν στο Αμερικάνικο Κογκρέσο. Μερικά από τα πιο σημαντικά στρέφονται ενάν-

τις στις εισαγωγές από την Ιαπωνία, τη Βραζιλία, τη Ταϊβάν και τη Νότιο Κορέα. Αν δεν παρθούν προστατευτικά μέτρα η ντόπια βιομηχανία θα οδηγείται σ' όλο και βαθύτερη κρίση. Αν παρθούν, θα προκαλέσουν σίγουρα αντίποινα από την χώρα ενάντια στην οποία στρέφονται τα μέτρα, πράγμα που εύκολα μπορεί να κλιμακωθεί σ' ένα γενικό εμπορικό πόλεμο, απότομη συρρίκνωση του διεθνούς εμπορίου και παγκόσμιο κραχ. Μέσα στην κρίση του καπιταλισμού κάθε προσπάθεια για τη λύση ενός προβλήματος ανοίγει νέα προβλήματα.

Η Κυπριακή οικονομία μπήκε με κάποια καθυστέρηση στο χορό της παγκόσμιας κρίσης. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο στην επιφάνεια, ο πόλεμος του '74 έβαλε τις βάσεις για την οικονομική ανάπτυξη που ακολούθησε: με κύριους παράγοντες την έντονη ανάγκη για ανοικοδόμηση, τη μεγάλη βοήθεια από το εξωτερικό και πάνω απ' όλα τα μεροκάματα πείνας που επιβλήθηκαν μετά.

Αυτοί οι παράγοντες έχουν σήμερα εξαντλήσει όλες τους τις δυνατότητες. Οι νόμοι του καπιταλισμού είναι αδύνατο να αποφευχθούν όποια κυβέρνηση κι αν βρίσκεται στην εξουσία. Ο καθοριστικός παράγοντας είναι η παγκόσμια οικονομία και καμία εθνική οικονομία δεν μπορεί να αποφύγει τα σκαμπανεβάσματα στη διεθνή αγορά.

Η πρόσφατη ανάκαμψη Αμερικάνικης Οικονομίας

Το 1984 ήταν ο χρόνος της πιο εντυ-

Αντεργατικά μέτρα

Η οικονομία βρίσκεται σε «κρίσιμη καμπή»-για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια των ίδιων των Κύπριων αστών. Η αστική τάξη το καταλαβαίνει ότι η Κυβέρνηση Κυπριανού είναι αδύνατη και ασταθής για να μπορεί να πάρει τα μέτρα που χρειάζονται για να διατηρηθούν τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών. Όσο περισσότερο καθυστερούν τα μέτρα, τόσο πιο σκληρά πρέπει να είναι και, δεδομένης της μεγάλης δύναμης του κυπριακού εργατικού κινήματος, τόσο πιο έντονες αντιδράσεις θα προκαλέσουν. Με τα μέτρα συμφωνούν όλοι, από την κυβέρνηση μέχρι την Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ), μέχρι

Απάντηση στην καπιταλιστική κρίση

Συνέχ. από τη σελ. 10

τες που δεν υιοθετούν τη σοσιαλιστική προοπτική για ανατροπή του καπιταλισμού και πέρασμα της εξουσίας στην εργατική τάξη, θα μετατραπούν μέσα στις συνθήκες της κρίσης σε όργανα του καπιταλισμού ενάντια στην εργατική τάξη - άλλοι συνειδητά κι άλλοι δίχως να το καταλαβαίνουν. Τον Αντρέα Παπαντρέου μπορούμε να τον πιστώσουμε με τις καλύτερες προθέσεις απέναντι στους εργαζόμενους. Όμως μετά από 4 χρόνια στην εξουσία έρχεται να κτυπήσει το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού, παγοποιώντας τους μισθούς και περικόπτοντας τον τιμάρθμο.

Η επίθεση των Αστων έχει ξεκινήσει

Το 1985 έδωσε καθαρά τα σημάδια της αποφασιστικότητας των αστών να χτυπήσουν. Το εργατικό κίνημα πρέπει να σταθεί ανυποχώρητο. Κάθε συμβιβασμός οδηγεί στον επόμενο. Κάθε επιτυχία της αστικής τάξης προετοιμάζει το έδαφος για μια νέα επίθεση-ενάντια στις μάζες.

Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία πρέπει να γίνει κεντρικό ζήτημα για το εργατικό ζήτημα. Όλα δείχνουν πως η ανεργία μπαίνει ξανά σε μια ανοδική πορεία μετά που παρέμεινε στάσιμη για δυο περίπου χρόνια. Η ανεργία ρίχνει ολόκληρα στρώματα του πληθυσμού σε εξαθλίωση όταν πάρει μαζικές διαστάσεις. Κι επιπλέον είναι το κύριο όπλο των αστών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, για να χτυπήσουν τον τιμάρθμο, τους μισθούς και τα μεροκάματα.

Στην επίθεση των αστών το εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσει με αντίθεση. Όπου οι αστοί υποστηρίζουν πως έχουν προβλήματα, το εργατικό κίνημα πρέπει να απαιτεί διαχειριστικό έλεγχο, για να εξακριβωθεί αν ο εργοδότης λέει αλήθεια, και που πήγαν τα κέρδη που οι εργάτες παράγαν για τόσα χρόνια. Κι αν πραγματικά η βιομηχανία έχει οδηγηθεί στη χρεωκοπία, η απάντηση της εργατικής τάξης είναι απλή: για τη χρεωκοπία φταίει ο εργοδότης, η βιομηχανία να περάσει στο κράτος. Η μόνη λύση στην κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας είναι η κρατικοποίηση των βασικών τομέων της, του τραπεζικού κεφαλαίου, του εμπορίου, των μονοπολίων - κάτω από εργατικό έλεγχο πράγμα που θα επιτρέψει το σχεδιασμό της οικονομίας και την παραγωγή σε μεγάλη κλίμακα, που θα αυξήσει την παραγωγικότητα, που θα ρίξει τα κόστα παραγωγής, θα επιτρέψει καλύτερες συνθήκες δουλειάς, καλύτερα μεροκάματα, μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση του μισθού.

Αυτή είναι η μόνη απάντηση στα καπιταλιστικά αδιέξοδα: Η σοσιαλιστική προοπτική. Στη μια χώρα μετά την άλλη, ακόμα και στις πιο αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, η εργατική τάξη κινείται στην κατεύθυνση της κατάρτησης της εξουσίας. Η κυπριακή εργατική τάξη είναι ένα τμήμα της παγκόσμιας εργατικής τάξης, η Κυπριακή επανάσταση είναι μόνο ένα κομμάτι της διεθνούς επανάστασης.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.

Τ/κύπριοι του Νότου Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αν είσαι κάποιος τουρκοκύπριος που πιστεύεις στις διακηρύξεις της Επίσημης Κυβέρνησης της Κύπρου για ίση μεταχείριση, αν είσαι κάποιος τουρκοκύπριος που γνώρισες από κοντά την κόλαση του καπιταλισμού στο βορρά και αποφάσισες να ζήσεις στον καπιταλιστικό παράδεισο του Νότου γρήγορα θα καταλάβεις τι σημαίνει αυτός ο παράδεισος.

Ο καπιταλιστικός παράδεισος λοιπόν της Κύπρου σημαίνει για τους Τ/κύπριους, άθλιες συνθήκες διαβίωσης σε σπίτια που δεν έχουν ούτε νερό, ούτε ρεύμα, εντατική παρακολούθηση από την ΚΥΠ, μα πάνω απ' όλα σημαίνει ανεργία.

Και στες περιπτώσεις όμως που βρουν κάποια δουλειά οι Τ/Κ έχουν αν αντιμετωπίσουν πολλά άλλα προβλήματα. Συνήθως οι επιλογές που τους προσφέρονται είναι ανύπαρκτες. Έτσι οι Τ/κύπριοι εργάζονται αναγκαστικά σε σκληρές χειρωνακτικές δουλειές. Τα «κουγκρια» είναι για την πλειοψηφία τους η μόνη διέξοδος.

Τα «κουγκρια» είναι ίσως η πιο δύσκολη χειρωνακτική δουλειά μια και γίνεται μέσα στη βροχή ή κάτω από τον ήλιο, μέσα στο θόρυβο και τη σκόνη. Ακόμα δεν υπάρχουν συγκεκριμένα ωράρια, εργάζεσαι μέχρι να τελειώσει η «πλάκα».

Πέρα όμως από τις δύσκολες συνθήκες δουλειάς οι Τ/Κύπριοι να αντιμετωπίζουν και την εκμετάλλευση του εργοδότη. Η καταγγελία που έκαμε ο Οσμάν Σαλιχ, μέσα Οχτωβρίου, στην Σ.Ε. είναι χαρακτηριστική.

Εργαζόταν, μας είπε, για ένα χρόνο στα κουγκρια χωρίς να έχει

καμία κοινωνική ασφάλιση. Όταν ζήτησε από τον εργοδότη του κοινωνικές ασφαλίσεις αυτός τον καταγγέλλει στο ΤΟΝ ΑΠΟΛΥΣΕ. Μετά την καταγγελία του Οσμάν έρχεται στην επιφάνεια και η υπόθεση του Εργκιουν Αλι που εργαζόταν στον ίδιο εργοδότη για ενάμιση χρόνο και έφυγε πριν έξι μήνες χωρίς να έχει ούτε μια συνδρομή στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων. Οι δυο τουρκοκύπριοι μας πληροφόρησαν ότι υπάρχουν και άλλοι Τουρκοκύπριοι που εργάζονται χωρίς κοινωνικές ασφαλίσεις.

Οι λόγοι που επιτρέπουν στους οποιουδήποτε εργοδότες να μην πληρώνουν συνδρομές στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων για τους Τ/Κ βρίσκονται στην πιο γενική καταπίεση που δεχονται οι Τ/Κ.

Το γεγονός ότι δεν βρίσκουν εύκολα δουλειά, ότι οι συντεχνίες δεν τους εμπιστεύονται - γιατί κατά την ΚΥΠ είναι όλοι τους κατάσκοποι - είναι δυο βασικοί παράγοντες που τους αναγκάζουν να εργάζονται χωρίς κοινωνικές ασφαλίσεις.

Αν είσαι ένας Τ/Κύπριος νεολαίος εργάτης γρήγορα θα ανακαλύψεις ότι η σκλαβωμένη καπιταλιστική κόλαση είναι το ίδιο με τον ελεύθερο καπιταλιστικό παράδεισο.

Πανίκος Σ.

Μουσταφα Εμιν: χωρίς ταυτότητα

Συνεχίζει να είναι προκλητική η στάση και αντιμετώπιση της κυβέρνησης προς τους Τ/Κύπριους που ζουν στο Νότο.

Ο Τ/Κύπριος Μουσταφα Εμιν - που τον Αύγουστο του '84 είχε δοθεί παράνομα στο καθεστώς Ντενκτας - παρα το γεγονός ότι εδώ και 3 χρόνια ζει στες ελεύθερες περιοχές στερείται του δικαιώματος να αποκτήσει ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ενώ για τους Ε/Κύπριους πολίτες η έκδοση ταυτότητας είναι ζήτημα μιας βδομάδας, για τον Μουσταφα αυτή η διαδικασία κρατά μέχρι στιγμής 2 χρόνια (!) και ίσως κρατήσει επ' άπειρον.

Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι χωρίς ταυτότητα, σημαίνει μεγάλες δυσκολίες στην εξεύρεση εργασίας μέχρι και δυσκολίες να γίνει δεκτός σε νοσοκομείο για ιατρική περίθαλψη. Και δεν φτάνουν αυτά, είναι και το θράσος της αστυνομίας που απειλά τον Μουσταφα ότι «ΘΑ ΠΑΕΙ ΜΕΣΑ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ»!!

Όλα τα αρμόδια κυβερνητικά τμήματα γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο Μουσταφα είναι πολίτης της Δημοκρατίας (γεννήθηκε στον Άγιο Ιωάννη Πάφου). Δεν υπάρχουν καν δικαιολογίες για το αντίθετο.

Η κυβέρνηση κάθε τόσο διακηρύττει τα περι της συμβίωσης Ε/Κ και Τ/Κ, όμως οι πράξεις της αποδείχνουν πως πρόκειται απλώς για κούφια λόγια. Πώς είναι δυνατό να πετύχει επανένωση των δυο κοινοτήτων όταν αρνείται να εκδόσει μίαν απλή ταυτότητα σ' ένα Τ/Κύπριο;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Για ενίσχυση του αντιδικτατορικού αγώνα της Χίλης.

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ προβάλλει την ταινία

ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ ΣΤΟ ΖΗΝΑ ΠΑΛΑΣ

ΤΡΙΤΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1985, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΙΣΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ 50 σεντ.

Ενισχύστε τον αγώνα του Χιλιανού Λαού για να συντρίψουμε τη μισητή δικτατορία του ΠΙΝΟΣΕΤ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Οι εκλογές και το φλυτζάνι

Η Καφετζού της γειτονίας μου, τόπε ξεκάθαρα: «το ΔΗΚΟ θα μας έρθει πρώτο. Πρώτο και καλύτερο!! Κι' όχι μόνο αυτό αλλά το φλυτζάνι έδειξε και το ποσοστό 40%, ούτε πάνω ούτε κάτω. Αμέσως πήρα το τηλέφωνο και τους τόπα και αφού διασταύρωσαν την πληροφορία με την χαρτορίκτρα της γειτονίας τους γέμισαν την Κύπρο αφίσες με το σύνθημα αυτό.

Και γιατί να μην έρθει πρώτο δηλαδή; Τα εργοστάσια άρχισαν να μας τα κλείνει για να μην δουλεύουμε πολυ

και κουραζόμαστε και δεν μπορούμε και τα συζυγικά μας καθήκοντα να εκτελούμε. Γι' αυτούς όμως που θέλουν δουλειά υπάρχουν ο τρόπος να κυλούν τα τροχούς λαδωμένοι και γρασσαρισμένοι προς ανεύρεση εργασίας ότα θα πλησιάζουμε ήδη στην σύνταξη. Και το σπουδαιότερο μάθαμε όταν μας φέρνουν συμφωνίες φάντασμα για υπογραφή εμείς να γινόμαστε βρυκόλακες. Πρώτο κόμμα ό-

μως θέλει να μας έλθει και το ΑΚΕΛ. Θύμωσε μάλιστα με τες ανοησίες της καφετζούς κι' άρχισε το χαρτοπόλεμο με το ΔΗΚΟ αφήνοντας στην γωνία τα προβλήματα των εργαζομένων. Αφήνοντας ακόμη ήσυχους τους βιομήχανους με τον υπουργό να μαγειρεύουν σχέδια για κόψιμο του τιμαριθμικού μέτρου να ολοκληρωθεί η αστικοδημοκρατική επανάσταση και να επιλυθεί το εθνικό πρόβλημα. Το ένα πόδι του καπιταλισμού βρίσκεται μέσα στον

τάφο και η ηγεσία του ΑΚΕΛ προσπαθεί να τον αναστήσει πουλώντας μας λουβάνες για κυβερνήσεις εθνικής ενότητας.

Όσο για το ΔΗΣΥ τι να πει κανείς. Αν επαληθεύσουν τα ευχολόγια των Αμερικάνων μντηνιουμ μπορεί και να μας έλθει ως πρώτη κυρία. Κυρία όμως που παρόλο ότι έχει ξεπέσει από την πιιάσα εδώ και πολλά χρόνια εν' τούτοις, μακιγιάρει το γεροντικό της πρόσωπο, βάφει τ' άσπρα της μαλλιά και φοράει

γούννες για να κρύψει την ασχήμια και τα γεράματα της. Για τους εργαζόμενους που θα την εμπιστευτούν γρήγορα θα καταλάβουν ότι έπεσαν σε πλάνη κι' όπως λέει κι' ο λαός μας «πήγαν για μαλλί και ήρθαν κουρεμένοι».

Για την ΕΔΕΚ δεν προβλέπει τίποτε το φλυτζάνι εκτός που αν πιούμε τον καφέ μας στην Κερύνεια. Οι Ελληνικές μεραρχίες δεν είναι λύση προπάντως όταν παραγνωρίζεται η τεραστία δύναμη της

εργατικής τάξης της Κύπρου, η οποία είναι η μόνη ικανή να ενώσει την Κύπρο και πάλιν. Γι' αυτό ένας καφές στην Κερύνεια προποθέτει ενότητα της Αριστερας και πάλη για την εξουσία κι' όχι μέτιστα Εθνικής Σωτηρίας που στην καλύτερη περίπτωση το μόνο που θα κάνουν είναι να διαιωνίζουν την κατάσταση και καφε να μην πιούμε.

Αυτα σκεφτόμουν σήμερα ενώ έπινα τον καφέ μου στο μπαλκόνι μου. Στην υγεία σας λοιπόν «και καλη ψήφο νάχουμε».

Γ. Κυπραίος.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εξέγερση της βάσης του ΠΑΣΟΚ

Τα τελευταία μέτρα λιτότητας για τους εργαζόμενους που εξαγγείλε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για αντιμετώπιση της κρίσης και σταθεροποίηση της οικονομίας, έβαλε την πορεία της Αλλαγής σε μια κρίσιμη περίοδο, οξύνοντας τη σύγκρουση τόσο μέσα στις γραμμές του ΠΑΣΟΚ, όσο και μέσα στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα.

Οι εργαζόμενοι που έφεραν το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση το 81 και το στήριξαν με αγώνες στις ευρωεκλογές, στο ξήλωμα του Καραμανλή και προεδροποίηση του Σαρτζετάκη και στις εκλογές του Ιούνη, βλέπουν παρά την έντεχνη απόκρυψη της αλήθειας από την κυβέρνηση, ότι τα μέτρα δεν οδηγούν σε ξεπερασμά της κρίσης αλλά ούτε και στο προχώρημα της Αλλαγής.

Τα μέτρα που πάρθηκαν (υποτίμηση της δραχμής, κατάργηση της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, παγοποίηση των συλλογικών συμβάσεων) βρήκαν την καθολική και αγωνιστική αντίδραση ολόκληρου του εργατικού κινήματος, με απεργιακές κινητοποιήσεις σ' ολόκληρη την Ελλάδα.

Υπολογίζεται ότι ο αριθμός των απεργών στο διάστημα μεταξύ μέσα του Οκτώβρη και μέσα του Νιόβρη θα ξεπεράσει όσους απέργησαν ολόκληρο το 83 και όσους στους 6 μήνες του 84.

ΒΑΘΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μη έχοντας το θάρρος και την αποφασιστικότητα να προχωρήσει στην υλοποίηση των διακηρύξεων και προγράμματος που η ίδια προπαγάνδιζε όταν βρισκόταν στην αντιπολίτευση, προσπαθεί να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση με σκληρά μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, ακολουθώντας τέλος τέλος το παράδειγμα των μονεταριστών Ρήγκαν, Θάτσιερ, Κολ, εκεί δηλαδή που κατάρχησαν και οι σοσιαλιστές τύπου Μίττεραν και Γκονζάλες στην προσπάθειά τους να διαχειριστούν και αυτοί το καπιταλιστικό σύστημα.

Αυτο που δυστυχώς δεν κατάλαβαν οι νέοι τύποι αυτοί Σοσιαλδημοκράτες είναι ότι ο καπιταλισμός σαν οικονομικό σύστημα έχει εξαντλήσει πλέον τα περιθώρια ανάπτυξης του και ότι προσπάθεια διαχείρισης του (όπως πολύ πετυχημένα έκανε η σοσιαλδημοκρατία στην περίοδο ανάπτυξης του συστήματος) δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά διαχείριση σήμερα της κρίσης του.

Τα μέτρα που πάρθηκαν εκτός του ότι φορτώνουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων και δίνουν πρόσθετα κέρδη στους βιομήχανους δεν μπορούν να οδηγήσουν σε έξοδο από την κρίση γιατί με τη συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων θα έχουμε νε-

ες αποεπενδύσεις, με πάρα πέρα βάθαιμα της κρίσης, με πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης νέα έξαρση της ανεργίας κ.λ.π.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αν ήταν τολμηρή και θαρραλέα και στηριζόταν στη δύναμη του εργατικού κινήματος, ο στόχος της ήταν η σύγκρουση με την άρχουσα τάξη, που έχει την οικονομία και το κράτος στα χέρια της, για να πληρώσει αυτή την κρίση. Κι αυτό σε μια περίοδο που βρίσκει την άρχουσα τάξη αδύναμη για οποιαδήποτε αντίδραση με το κόμμα της, τη Ν.Δ. διασπασμένη και ανήμπορη για οτιδήποτε σοβαρό, με μόνη διαφοροποίηση της ότι τα μέτρα έπρεπε να παρθούν πιο έγκαιρα.

Η κυβέρνηση και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, ανήμπορη να πείσει το κόμμα και το λαό προσπαθεί να περάσει την πολιτική της με εξαναγκασμό, με διοικητικά μέτρα και την χρησιμοποίηση της κρατικής μηχανής. Έτσι το κόμμα διαγράφει, λασπολογεί και κινδυνολογεί ενάντια στους αγωνιστές σοσιαλιστές.

Η κατάργηση του τιμαριθμού με προεδρικό διάταγμα (με τις υπερεξουσίες του προέδρου) δείχνει την αδυναμία της να περάσει το νόμο, όπως το 1983, απ' το κοινοβούλιο.

Αυτό το γεγονός μαζί με τη διαγραφή κορυφαίων συνδικαλιστικών στελεχών και μελών της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος που διαφωνούν με τα μέτρα καταργούν την αυτονομία του Συνδικαλιστικού κινήματος και δείχνουν πως η ηγεσία διαγράφει τόσο τις αρχές και διακηρύξεις του ΠΑΣΟΚ, όσο κι' αυτών που αγωνίζονται για την υπεράσπιση τους.

Αυτή η πολιτική της ηγεσίας είναι καθ' όλα διασπαστική. Διασπα τόσο την ενότητα των γραμμών του ΠΑΣΟΚ, όσο και την ενότητα στο μπλοκ των δυνάμεων της αλλαγής.

ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το 15νθήμερο που μας πέρασε είδαμε το εργατικό κίνημα να μπαίνει αποφασιστικά στον αγώνα και με τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα να απαιτεί από την Κυβέρνηση να ανακληθούν τα αντεργατικά μέτρα και να φορτωθούν τα βάρη της κρίσης στο κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του. Σ' αυτούς δηλαδή που για χρόνια συσώρευαν εκατομμύ-

Η συγκέντρωση και πορεία που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι την ημέρα της Παναθηναϊκής 24ωρης απεργίας τη Δευτέρα 21 Οκτώβρη. Χαρακτηρίστηκε σαν η πιο μεγάλη και αγωνιστική συγκέντρωση-πορεία που έγινε τα τελευταία χρόνια από εργαζόμενους. Τέτοιες συγκεντρώσεις πορείες πραγματοποιήθηκαν σε 29 πόλεις μετά από απόφαση των εργατικών κέντρων, παραλύοντας κυριολεκτικά τα πάντα σε ολόκληρη την Ελλάδα.

ρια από το μόχθο του εργάτη και που με το σύστημα τους γεννούν και συντηρούν τη κρίση.

Με αυτές του τις κινητοποιήσεις το εργατικό κίνημα έδειξε την τεράστια δύναμη και αποφασιστικότητα για να προστατέψει το βιοτικό του επίπεδο.

Ήδη, παρα τη μέθοδο, από μέρους της ΠΑΣΚΕ (συνδικαλιστική παράταξη του ΠΑΣΟΚ) για διάσπαση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) που στη πλειοψηφία της τάσσεται ενάντια στα μέτρα και υπεραγωνιστικών κινητοποιήσεων έχει πάρει απόφαση για 24ωρη Πανελλαδική γενική απέργια, γεγονός που θα δείξει για μια ακόμα φορά τη δύναμη του εργατικού κινήματος και το μέγεθος της διαμαρτυρίας.

Ταυτόχρονα το εργατικό κίνημα δείχνει την ωριμότητα του, συνειδητοποιώντας ότι η κρίση είναι αποτέλεσμα της κρίσης του συστήματος και μόνο με το προχώρημα της αλλαγής και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας μπορεί να ξεπεραστεί και να μπορέσουν να αξιοποιηθούν και αναπτυχθούν οι παραγωγικές δυνάμεις και το βιοτικό επίπεδο των μαζών.

Αυτό εκφράζεται περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φορά και μέσα από τη βάση και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ που διαφωνούν με την πολιτική της ηγεσίας και παλεύουν για την υιοθέτηση μιας Σοσιαλιστικής πολιτικής.

Κ.Κ.Ε.: ΔΙΝΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ;

Παρα την απαγοήτευση τους από τη σημερινή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τα μέλη και στελέχη (ακόμα και μετά τη διαγραφή τους) παραμένουν πιστοί στο κόμμα και εντείνουν τη πάλη τους για να το μετατρέψουν σε πραγματικό όπλο της εργατικής τάξης για το πάρσιμο της εξουσίας.

Το ΚΚΕ, το δεύτερο μαζικό κόμμα της εργατι-

κής τάξης, αδυνατεί με τη πολιτική που ακολουθεί να αποτελέσει πόλο συσπείρωσης στην πάλη για σοσιαλισμό. Ενώ δηλαδή η αριστερή βάση του ΠΑΣΟΚ ζητά κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και Σοσιαλισμό η ηγεσία του ΚΚΕ ζητά περιορισμό του ξένου κεφαλαίου και των μονοπωλίων (όχι κατάργηση με κρατικοποίηση τους) και περιορισμό των υπερκερδών (όχι κατάργηση της εκμετάλλευσης και των κερδών γενικά). Στην ουσία δηλαδή το ΚΚΕ δεν ζητά κατάργηση του καπιταλιστικού συστήματος αλλά απλά τον περιορισμό της ασυδοσίας του και αυτά μέσα σε συνθήκες καταστροφικής κρίσης του Ελληνικού καπιταλισμού.

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι σήμερα στην Ελλάδα, όχι ώριμες αλλά υπερώριμες για το σοσιαλισμό. Όλοι οι παράγοντες που συνθέτουν μian επαναστατική κατάσταση συνυπάρχουν σήμερα στην ελληνική κοινωνία.

Ο Ελληνικός καπιταλισμός να βρίσκεται σε βαθύη κρίση ανήμπορος να προσφέρει στις μάζες ένα υποφερτό βιοτικό επίπεδο, ρίχνοντας ταυτόχρονα, τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις στην αδράνεια (κλείσιμο εργοστασίων, και εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι).

Η αστική τάξη αδύναμη και ανήμπορη να αντιδράσει. Το εργατικό κίνημα να είναι σήμερα πανίσχυρο και με τρομερή αγωνιστική διάθεση για να δώσει αποφασιστικούς και συντονισμένους αγώνες για το Σοσιαλισμό.

Ο παράγοντας που απουσιάζει και κάνει ώστε η θανάσιμη αγωνία του ελληνικού καπιταλισμού να παίρνει ένα παρατεταμένο χαρακτήρα είναι η έλλειψη αποφασιστικής ηγεσίας και πρόγραμμα που να ενθουσιάζει να καθοδηγεί και να συντονίζει τους αγώνες των εργατών.

γατικής τάξης και της νεολαίας γενικά.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες είναι που οι μαρξιστικές ιδέες και πρόγραμμα όπως εκφράζονται μέσα από τη μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ και την εφημερίδα «ΞΕΚΙΝΗΜΑ» κερδίζουν όλο και πιο πλατιά επιρροή και υποστήριξη. Οι Μαρξιστές συσπειρώνουν καθημερινά τους αγωνιστές σοσιαλιστές, κι ενώνουν τη πάλη τους για να μετατραπεί το κόμμα, - που η εργατική τάξη και η βάση του ΠΑΣΟΚ έκτισε και ανέβασε στην Κυβέρνηση - σε ένα πραγματικό σοσιαλιστικό κόμμα οργανοπάλης για την εξουσία. Αυτός ο δρόμος, που σίγουρα είναι δύσκολος είναι ο μόνος για να αποκτήσει το εργατικό κίνημα αποφασιστική και θαρραλέα ηγεσία ικανή να συντονίσει τους αγώνες των εργατών για το πάρσιμο της εξουσίας από τους αστούς και να οδηγήσει 'στο κτίσιμο της νέας Σοσιαλιστικής κοινωνίας.

ΜΑΖΟΣ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00